

Tập truyện: Phận bướm đêm - Phần I 1

Lời giới thiệu. 1

Truyện thứ nhất: Ngày hôm qua. 1

Truyện thứ hai: Mối tình đầu. 6

Truyện thứ ba: Xóm Cave. 11

Truyện thứ tư: Áo ngắn, em ở đâu?. 18

Truyện thứ năm: Những cô điếm trong đời 22

Tập truyện: Phận bướm đêm - Phần I

Tên tác phẩm: Phận bướm đêm

Tác giả: nhiều tác giả

Nguồn: 24h.com.vn

Chuyển thành ebook: aquarius291

Lời giới thiệu

"Phận bướm đêm" là tập gồm nhiều truyện nhỏ chia thành nhiều kỳ được post trên website 24h.com.vn (hiện vẫn chưa kết thúc). Tuy mỗi một truyện có cốt truyện, nhân vật và tình huống riêng nhưng từ mỗi truyện đó, ta có thể hình dung như một mảnh ghép mà khi tập hợp lại sẽ tạo nên một bức tranh tổng thể phản ánh số phận của người phụ nữ trong xã hội hiện đại, giữa vòng xoáy của tiền bạc, lòng tham, sự ích kỷ, vô cảm. Nhưng, bên cạnh đó, điều đáng mừng là vẫn tồn tại những niềm vui, hạnh phúc như những ánh lửa soi sáng đêm tối đen mà tình thương yêu con người đã mang lại...

Do tập truyện này vẫn đang tiếp tục được post nên tôi cũng sẽ làm ebook chia thành nhiều phần, mở đầu sẽ là phần I: gồm 5 truyện (từ kỳ 1 đến kỳ 13 trên website 24h.com.vn)

Truyện thứ nhất: Ngày hôm qua

- Cô thấy ngực mình thắt lại, miệng đắng nghét. Người chồng âm thầm lau nước mắt cho vợ bằng những ngón tay thô nháp và hăng hăng mùi dầu máy.

Đó là một buổi sáng đáng nhớ, khi mới hơn 4h, người mẹ già đã cuống quýt trở dậy, thập thò lê đôi chân mệt ngoài vì bệnh thấp khớp đến cạnh giường của anh. Bà vén ngược tấm màn loang lổ vết rỗ và gọi con bằng giọng ngọt ngào nhất có thể của một người mẹ.

“Dậy thôi nào con! Dậy còn đi lấy vợ nữa chứ!”

Nửa sau của lời nhắc nhở khiến anh tỉnh táo hơn. Thông thường giấc ngủ của anh kéo dài đến 8h sáng vì anh phải đi làm về rất khuya. Hôm qua, dù đã xin nghỉ việc – nhưng để dọn dẹp nhà cửa chuẩn bị cho một ngày trọng đại khiến anh bối rối.

“Dậy đi con”

Người mẹ kiên trì gọi thêm một lần nữa và nhẫn nại nhìn vào đôi mắt nhắm nghiền của đứa con trai bắt đầu giãn nở, để thực sự tin rằng anh sắp thức giấc. Đoạn, bà kỳ cục bật sáng các ngọn đèn và hồi hả mở toang các cánh cửa sổ gỗ cũ kỹ. Gió lạnh xộc vào khiến cho các bóng điện chao đảo như làm xiếc trên những sợi dây đen đúa vắt ngang qua xà nhà. Trời nhờ

nhờ sáng.

Phải đến lần giục già tiếp theo, anh con trai mới chập chờn bò dậy, gấp chăn màn ngay ngắn giống như thói quen về sự nề nếp. Bếp củi được nhóm vôi vữa. Tiếng vục nước ồng ọc, tiếng xoong nồi lạnh canh giúp cho ngôi nhà bớt lạnh.

Đúng 7h sáng, tốp người nghiêm trang gồm: Con trai và dăm ba người họ hàng hồi hải phóng đi trên những chiếc Cup 70 mượn tạm của bạn bè để đến nhà nàng dâu. Cái tang bất chợt của bố mẹ cùng cậu em trai bên nhà gái và những phần tài sản của nhà trai đổ vào vụ tranh kiện đất đai khiến cho mọi việc trở nên kém hào hứng.

“Không cần tiệc tùng, khách khứa gì sất! Ra uỷ ban làm đăng ký rồi đưa nhau về ra mắt tổ tiên, họ hàng. Lấy vợ cho anh chứ có phải lấy vợ cho thiên hạ đâu mà cần đèn hoa linh đình!”.

Đó là lời phán quyết chắc như đinh đóng cột của ông trưởng họ bảy mươi tám tuổi. Và mọi việc cứ thế mà làm! Cậu em trai “lái” gổ bên Lào cũng chẳng cần phải gọi về làm gì. Mất công, mất việc!

Thay cho việc đến nhà cô dâu, họ phải lao đến bệnh viện để nhận về một con người bị bầm dập, hai mắt sưng vù.

“Tụi con đồ tùm lại chỗ con bé. Lúc mọi người đến cứu thì đã muộn quá mất rồi!”

“Chắc bọn này điên mất rồi! Không dung mà bắt nạt đàn bà con gái thân cô thế cô!”

“Ôi dào, chắc gì đã phải như thế!”

“Thôi xong rồi thì mang về nhà mà chăm sóc”

Tốp người đưa rước trở nên buồn thảm giữa đám đông nhón nháo lời bình phẩm và dư thừa trí tưởng tượng.

“Đưa nó về nhà luôn đi, đằng nào cũng thế!”

Ông trưởng họ lầm nhảm ra lệnh. Cô gái tội nghiệp trở nên dúm dỏ trước vô số tia nhìn dò xét và thương hại.

“Cháu không sao cả, thật đấy. Bác sĩ bôi thuốc cho cháu rồi. Còn đưa cả thuốc viên mang về nữa đây này. Tụi nó tưởng cháu có tiền nên xúm lại”.

Đoàn người – xe ì ạch rẽ đám đông, bươn bả chạy ra con đường lớn phía trước đang quàng lên những dải bụi vàng khè.

Mọi việc rồi cũng ổn sau một tuần, đủ cho các vết sây sát liền da và những lời bàn kẻ nguội lạnh. Người mẹ già không còn phải loẹt quẹt từ đầu giờ sáng cho các công việc: đổ đầy nước vào thùng phi, khua khoắng cổng ngõ sau một đêm rậm rạp xác lá, dăng hàng rau tươi và lo thức ăn cho cả ngày. Mỗi ngày, bà càng thấy rõ sức lực đang rút dần khỏi cơ thể rệu rã, sự gắng gượng cũng chỉ trong ngày một ngày hai. Bà chỉ đủ sức đi dò dẫm quanh cái ghé tràng kỉ và thờ dốc nhìn cô con dâu hăng hái vào ra. Ngôi nhà ẩm thấp, tanh tanh mùi nước cống thải gọn ghề hơn rất nhiều dưới bàn tay xếp đặt khéo léo của nàng dâu mới...

Rộn rã hơn cả vẫn là âm thanh của buổi tối. Cô con dâu sau khi dọn hàng quần áo ngoài chợ sida, tắt bật trở về nhà, lúc thì lạng giò lụa, thịt lợn quay, khi thì nem tai, thịt chó... Bếp núc lạnh canh. Vòi nước chảy xoà xoã. Dây quần áo đánh võng trước sân. Mâm cơm hời hả với những bát, những đĩa. Anh chồng trở về nhà từ xưởng in, đầu óc vằng vát. Rũ bỏ xong bộ đồ hăng hăng mùi dầu máy là ngồi ngay vào mâm, yên ả với bữa cơm, hời hợt dăm ba câu

- giống hệt mọi ngày - để rồi chưa đến 10h tối đã đáp xuống chiếc giường cao lênh khênh với những hạt gỗ tròn xâu chuỗi ở đầu giường, giống hệt một cái bàn tính cổ lỗ không còn ai dùng đến. Điện vùng vắng tắt. Mọi cử động trở nên gương nhẹ trong tiếng rên rầm khó ngủ của người mẹ già và tiếng một gỗ xiết kèn kẹt. Đôi khi họ thì thâm vào tai nhau như hai đứa trẻ đang chơi trò ú tim và bất chợt cười lục khục không thành tiếng...

Sự im lặng đáng sợ của cậu em chồng khiến cô luôn trong trạng thái căng thẳng.

“Em làm gì mà để ngã đến nông nổi này? Bao giờ anh phải xem lại sạp hàng của em xem có chắc chắn không, chứ ai lại để ngã thâm tím như bọn trẻ con thế này”

Tuy nhiên sự bận rộn khiến người ta trở thành những kẻ vô tâm. Cô vợ vẫn tiếp tục bị ngã còn anh chồng có thói quen đi ngủ sớm hơn. Vì vậy những chuyện nhỏ nhặt thường bị bỏ qua. Đặc biệt từ khi cô vợ phát hiện ra một điều quan trọng hơn rất nhiều: đó là cái thai đang ngày một lớn lên.

Bỗng một ngày, cậu em từ Lào trở về. Hai hốc mắt sâu trũng và đen kịt vì mệt mỏi.

“Em bị chúng nó lừa, chút nữa thì bỏ mạng. May còn giắt được chút ít lưng vốn để phòng thân. Còn chị này là...?”

“Cha bố nhà cậu! Chị dâu của cậu chứ còn ai nữa!”

Bà mẹ sung sướng lẫn xót xa cho đứa con trai ngỡ ngàng trở về sau bảy tám năm biệt tăm. Bà hồi hải giục con dâu đi pha nước ấm để tự tay rửa mặt mũi cho “thằng cu Tèo nhà mình”. Anh con trai vẫn chưa hết ngỡ ngàng, nhìn chị dâu.

“Sao trông chị quen quen nhỉ, thật đấy, rất quen”

Ông anh xăng xai dọn mâm giúp vợ, vừa trách em:

“Đấy là cách cậu làm quen với chị dâu đấy à?”

Bà mẹ “hắc hắc” liên hồi trong những cơn cười khoan khoái. Bữa cơm ngày gặp mặt trở nên rắc rối với các thủ tục giới thiệu, hỏi han và mời mọc. Thành thử giờ ngủ bị trì hoãn khá muộn. Vợ nhìn chồng, chồng nhìn vợ - cùng căn nhà mười tám mét vuông linh kinh đồ đạc với hai chiếc giường đôi nằm chềnh ềnh. Vợ tặc lưỡi bảo chồng:

“Thôi em sang nằm với mẹ cho hai anh em dễ tâm sự”.

Thoả thuận vậy là xong. Cậu em trút được đôi giày vải khét mùi và bộ quần áo nhàu nát, liền đổ ập xuống giường hạnh phúc của anh chị, nấc nồm:

“Rõ là em gặp chị ở đâu rồi. Thôi chết!”

“Sao cơ?”

Ông anh hất chân em sang một bên, hỏi như chẳng buồn để ý. Nhưng cậu em cũng đã lệt cệt, xả tay, ngáy pho pho.

*

* *

Những vết xây xước vì ngã của chị vợ đã chuyển cả lên mặt. Anh chồng sững sốt nhận ra điều ấy trong một bữa cơm muộn.

“Em không cẩn thận được hơn sao?”

Cô vợ len lén nhìn mẹ chồng và cậu em, đoạn giật áo chồng:

“Thôi đi anh, em chỉ bị ngã thôi mà”

Người mẹ già ngày càng yếu hơn bởi những đợt gió mùa bất trắc, thở dài nhìn con dâu:

“Đừng làm quá sức con nhé. Phải giữ cho đứa trẻ trong bụng nữa chứ!”

Cậu em im lìm với bát cơm lũng bống nước canh.

“Thứ bảy này được nghỉ làm, anh sẽ đến sửa cái sạp hàng cho em”

Anh chồng ăn năn tuyên bố, đoạn ngúc ngoắc cái đầu vì chợt nhớ ra một điều gì đó.

“Không được mất rồi, thứ bảy, chủ nhật anh phải giúp thằng bạn thân làm đám cưới. Hay để tuần sau vậy?”

Người mẹ già uể oải buông bát:

“Thằng Tèo có rảnh rồi thì qua chỗ chị dâu xem thế nào. Những hai thằng con trai mà để cho nó bị ngã lên ngã xuống thế à?”

Cô con dâu cuống quýt xua tay:

“Thôi, chú không phải đến đâu. Để chị gọi thợ đến sửa mấy cái giá treo là xong ấy mà. Chỉ tại con không cẩn thận mà mẹ”

Cậu em vẫn im lặng và nốt miếng cơm cuối cùng rồi quay sang anh:

“Tôi nay anh có bận gì không? Anh đi với em có việc này quan trọng lắm...”

Người vợ nín thở, chờ đợi...

“Để hôm khác đi, hôm nay anh mệt quá”.

“Thì cứ đi một tí. Chuyện quan trọng, để muộn thì hỏng bét. Em nói nghiêm túc đấy!”

“Thôi được rồi, chú cứ để anh nghỉ ngơi thư thả chút đã”.

Cô con dâu chắt vật diu mẹ chồng về giường nằm nghỉ, thấp thỏm dò thái độ khang khác của cậu em chồng.

Ồn trời, gió chuyển mùa bới tung đám bụi đường, vắn vẹo dây quần áo và mưa sầm sập trút xuống đầy hào phóng.

Cô vợ se sẽ trút hơi thở dài trong khi chuẩn bị giường chiếu cho chồng. Cậu em vẫn chống tay hút thuốc lá cạnh ô cửa sổ nhể nhại nước.

“Tôi xin cậu - người chị dâu thốt lên không thành tiếng - cậu vào ngủ kéo mền”.

Người mẹ húng hắng ho rồi sột soạt lôi lọ dầu cao, bắt đầu công việc chà xát các khớp xương mỗi nhừ.

Cũng chẳng tránh mãi được. Cậu em chồng lững thững giữa những sạp quần áo nhàu nhĩ, lần hồi đường tới “thăm” chị dâu. Đám đông nhốn nháo cuối chợ có vẻ như là điểm cần tìm.

Cô chị dâu đầu tóc xoã tung, khuôn mặt tròn, ngấn, nhoè nhoẹt nước.

“Cứ tháng hai lần, tụi Toàn sẹo lại đến hỏi thăm cô nàng. Chẳng biết nàng “sống” ra từ “ô” nào, vợ vét có nhiều không mà chúng hành ghê thế”.

“Ôi dào, dạng gái giang hồ này cũng khiếp lắm!”

“Buôn bán thế này thì lời lãi chó gì nữa!”

“Con ranh cũng gan. Sao bảo có chồng mà chẳng thấy mặt mũi bao giờ?”

“Chắc cũng dạng mèo mả gà đồng, hay sợ không cho chồng biết cũng nên”.

“Chứ gì! Nó biết nó bỏ đi từ đầu nước. Thiên hạ thiếu gì con gái tử tế, vô phúc mới rước cái hạng này về”

Cậu em chồng lừ lừ xuyên qua đám đông, xốc nách chị dâu, gằn giọng:

“Chị đi theo tôi. Các người tro mắt ếch ra đứng đó hả?”

Cô chị dâu mềm oặt trong tay cậu em, nước mắt rịn rít chảy qua từ hai khoé mắt xơ xác.

“Cậu tha cho tôi! Cậu tha cho tôi! Tôi sẽ đi, không làm phiền ai nữa!”

Một chiếc xích lô phanh “kít” lại trước quầy hàng bị bới lên tơ tằm.

“Chị lên xe đi, đừng có lồi thôi nữa, vất mẹ nó hàng đi!”

Người phụ nữ mệt nhoài bị bốc thẳng lên xe. Hai chiếc bánh xe to càng khọt khẹt lách giữa quãng người thao láo.

Sự im lặng đáng sợ của cậu em chồng khiến cô luôn trong trạng thái căng thẳng. Cho tới một ngày, nhu cầu bỏ đi trở nên bức bách hơn bao giờ hết. Cô âm thầm gói ghém đồ đạc, sắm cho chồng một bình rượu rắn, cắt thêm thuốc thấp khớp cho người mẹ già...

Dù dẫu mãi rồi cũng gọi được xe đứng đợi ở phố bên cạnh.

“Con ra chợ, mẹ ạ”

Người mẹ già khò khè trên chiếc ghế dài đặt cạnh cửa ra vào.

“Thuốc còn nhiều, con đừng lấy thêm làm gì cho tốn tiền”.

Cô con dâu cúi gập đầu, đi như ma đuổi ra khỏi cổng. Chiếc xích lô đợi quá lâu đã bỏ đi mất. Cô tần ngần đứng tựa lưng vào một hốc cây thô nháp.

“Đi xe không em?”

Vài ba chiếc xe ôm lượn lờ như chuồn chuồn trước mặt cô. Người phụ nữ chán chường ngồi phịch xuống cạnh bọc quần áo. Đứa bé bắt đầu khuấy đạp khiến cô thấy khó thở.

“Cho tôi đến bác sĩ với!”

Cô hồi hã kêu lên. Ráo riết như sợ người khác không nghe thấy tiếng mình.

... Đứa trẻ bị đẻ non khiến cô phải nằm viện lâu hơn dự định. Chẳng hiểu sao thông tin cũng đến được với anh chồng và người mẹ già rồi rồi những những khớp xương đã bắt đầu chệch choạc.

“Sao lại khổ thế này hả con?”

Cô thấy ngực mình thắt lại, miệng đắng nghét. Người chồng âm thầm lau nước mắt cho vợ bằng những ngón tay thô nháp và hăng hăng mùi dầu máy.

“Qua hết rồi, qua hết rồi... Em đừng tự làm khổ mình nữa...”

Cô thấy chập chờn hiện về cái tuổi mười bảy, mười tám cơ cực, lòng chưa hết bàng hoàng và đau đớn...

“Em đến đón chị về” - cậu em đột ngột bật cửa, lao vào – “Ngày hôm qua em đã...”

“Suyt!” – anh chồng thẳng thốt – “Đề cho chị ngủ”.

Truyện thứ hai: Mối tình đầu

(24h) - Khi cưới, Thái bị mang tiếng ghê gớm. Vợ vừa già vừa xấu. Nhà vợ đã giàu lại sang. Còn vợ Thái được tiếng. Chồng trẻ, học giỏi, đẹp trai.

Giá phòng trọ ở bến xe miền Đông hôm ấy đã là hai mươi lăm ngàn. Đã hai giờ. Đêm nhờ nhờ sáng của màu ánh trăng gần rằm.

Họ đến, có lẽ là cặp gần cuối, gã trai say lão đảo. Cô bé đi trước lập cập mở cái bót đàm trả tiền. Thằng nhỏ dẫn phòng, chắc là con bà chủ, liếc trộm. Cô bé ngồi xuống đệm giường trắng một màu khả nghi, bật quạt cây rồi nói trống không:

- Tắm trước đi, xà bông nè.

Hai mươi chín tuổi, Lê Mạnh Thái, kỹ sư phần mềm của Ngân hàng Công thương lần thứ hai vào Sài Gòn. Anh đi cùng sếp mua hệ thống máy vi tính mới. Computer đang là thời thượng trong nghệ thuật trang trí nội thất. Lần trước mua cả dàn Olivetti đã được tin nhiệm. Ban Giám đốc khen màu sơn nhả. Tiền dư của thương vụ này đôi hơn. Sếp và anh đã thông minh. Bên bán máy rửa đi nhậu bia ôm. Đêm nhậu đó hết hơn trăm triệu. Đêm nhậu đó, sếp say và làm trò khi. Đêm nhậu đó, giữa hai thùng Tiger và San Miguel, Thái đã gặp cô bé.

Chàng tai tắm xong ngồi hút thuốc. Nước lạnh làm anh tỉnh rượu. Chai Hennessy lúc tàn bữa bị tính đắt khủng khiếp. Toilet không có cửa. Chỉ khẽ nghiêng người là thấy cô gái khoả thân đang tắm.

“Lúc ấy anh hơi run. Không bao giờ anh nghĩ em lại là con gái. Sao em lại chọn anh. Bia ôm, lần đầu tiên anh uống. Theo em đến quán trọ đó, nếu không uống nhiều rượu chắc gì anh dám đi. Anh yêu em, bé của anh. Anh yêu em. Sài Gòn tạp nham. Sài Gòn trác táng. Giữa cái đô hội bản thủ đó, em là sự trong trắng duy nhất còn sót lại. Em yêu, anh hạnh phúc”.

Khoảng 4h, gần sáng, cô bé tỉnh giấc. Cô quay sang bên. Chàng trai cũng không ngủ, lại hút thuốc. Cô bé quàng áo vào toilet.

“Cứ uống Tiger là em đau bụng hoài mà”.

Chàng trai vẫn hút thuốc.

“Em lạ thật”.

Không thấy cô gái trả lời.

“Rồi anh sẽ nhớ em lắm”.

“Anh quên em ngay thôi”.

“Anh thấy em uống nhiều bia khủng khiếp”.

“Mấy lon cuối em toàn đổ vào xô đá”.

“Em làm ở đây lâu chưa?”

“Hai tháng”.

Cô bé lại tắm. Vòi hoa sen tắc, cô dội nước ào ào.

Cả người ướt lướt thướt, cô trườn vào chăn ôm chàng trai.

“Anh tắt đèn đi”.

“Em sành thật”.

“Ôm thì em quen, nhưng làm như lúc này thì em đâu có quen”.

“Anh thương em”.

“Trong Nam kêu thương, ngoài Bắc kêu yêu phải vậy không?”.

Chàng trai cười, suốt từ đầu đêm, đây là lần đầu tiên anh cười.

“Khách chỗ em nhiều người Bắc không?”.

“Cũng nhiều. Toàn như bọn anh làm cán bộ, tiêu tiền bạo hết biết”.

Im lặng. Đêm ngoại ô đen và nhiều gió. Cô gái đột nhiên khóc. Cứ vậy, nước nở trong gần một tiếng.

“Mới ra ngoài Tết, cơ quan anh thật vắng. Hà Nội mưa phùn và anh nhớ nắng Sài Gòn. Hơn hết, anh nhớ em. Anh viết thư và một lần nữa lại chỉ là thông tin một chiều. Anh muốn có một bức hình mới chụp gần đây của em. Anh cũng định ghi cho em địa chỉ. Nhưng tạo cho em một tia hy vọng hão huyền để làm gì. Em đã nói với anh như vậy hôm hai đứa ăn lẩu mắm.

Vậy thì, tất cả đều là phù phiếm, tất cả đều là dối trá. Duy nhất một điều hiển hiện thật. Anh yêu em”.

Cô bé bìa ôm đọc lá thư được đánh số 5. Vừa đọc vừa hút thuốc. Thói quen sau khi trở thành đàn bà. Cô ép lá thư vào ngực. Bảy tháng sau cô phải vào viện Chợ Rẫy làm phẫu thuật. Bốn giáo sư đầu ngành làm việc cật lực trong hai tiếng đồng hồ để vét từng con chữ gỉ xanh bám đầy tâm thất trái. Tiền viện phí rất đắt, nhưng vẫn phải mổ. Khách hàng khi say vò ngực cô. Chỗ đó bị đau và nhức.

“Sao anh không uống nữa?”.

“Anh nhìn em”.

“Bộ kỳ quá hả?”.

“Cho đến giờ này anh vẫn chưa yêu ai”.

Thái siết chặt tay quanh người vợ. Cô ta bật tiếng rên rỉ. Thái nhỏ thẳm nước bọt ra sàn nhà, cái hôn đầy nước dãi tanh mùi son Pháp làm anh hết hứng. Vợ mới chửa con.

Phận bướm đêm (Phần 2), Bạn trẻ - Cuộc sống, Chuyen ay, chuyen tinh yeu, gay, les, 9x, 8x

Anh nhớ em khủng khiếp. Nhớ từng phút. Một nỗi nhớ tiền định.

“Em đưa anh ra phi trường”.

“Thôi. Khỏi”.

“Anh sợ người ta nhìn thấy à?”

“Không”.

“Sao anh buồn thế?”.

“Anh yêu em”.

“Yêu như đêm qua, nhé”.

Thái bật cười, khẽ nhìn đồng hồ. Cả một tuần hai người không rời nhau. Anh đã ba lần hỏi vay tiền sếp. Trưa uống bia rồi về khách sạn nghỉ. Chiều uống rượu tối kiếm nhà trọ ngủ. Anh và cô bé cuồng nhiệt bên nhau.

“Hôm nay đô đôi bao nhiêu?”.

“Một không sáu hai”.

“Anh vặn bé volume đi”.

“Lúc trưa em có qua chỗ ba không?”

“Đằng nào tối nay mà chẳng về ngoại”.

Bố vợ của Thái là một trong những quan chức đầu ngành. Khi cưới, Thái bị mang tiếng ghê gớm. Vợ vừa già vừa xấu. Nhà vợ đã giàu lại sang. Còn vợ Thái được tiếng. Chồng trẻ, học giỏi, đẹp trai. Một tay người Pháp nói “Hôn nhân không giống buôn bán chỉ có một người bị lừa. Trong hôn nhân thì cả hai”. Tuần trăng mật, Thái uống rượu suốt. Việc gì làm thì làm lầy lẹ. Vợ Thái có 4 năm là sinh viên ở ký túc xá. Trường đại học nàng biết tất. Thượng tri thiên, hạ tường địa. Không gì không thông, không gì không hiểu. Bố vợ Thái lúc ấy mới là Giám đốc ngân hàng tỉnh lẻ.

“Anh mua lăm xô số thế?”

“Chơi vui một chút”.

“Rượu chè, cờ bạc. Chỉ thiếu đàn bà là anh hoàn thiện”.

Đêm tân hôn. Hoá ra đạo đức không mặc quần là như vậy. Trước hôm cưới ba ngày

Thái mới được hôn vợ. Nàng rung mình. Sự trinh bạch gia công. Mẹ vợ Thái đi giày nhưng như muốn quăng giày đi. Cái thói quen chân đất từ thuở thôn nữ. Lúc đón dâu, nhà vợ Thái ép Thái sử dụng tất cả đội xe cơ quan.

“Hôm nay là sinh nhật em và đêm qua anh mơ thấy em. Trong mơ anh say bết nhe. Có hai đứa mà uống hết cả thùng Sanniguel. Rồi em khóc. Thôi, ngày vui không nói chuyện buồn. Anh chúc em sức khỏe và mọi chuyện như ý. Hôn em!”.

Cô bé vừa đọc lá thư, vừa nhìn mưa. Lá thư đánh số 10... Lá thư đánh số 14. Gã trung niên ngoại quốc ngồi đối diện đọc tạp chí Far Eastern Economy. Giữa lá thư số 6 và số 14, cô bé đã ngủ với hai mươi chín thằng đàn ông. Toàn là ở khách sạn. Giá buồng tối thiểu 40 đô. Còn giá phòng trọ của bên xe miền Đông hôm ấy là hai mươi lăm ngàn. Trời vẫn miên man mưa. Lạ thật, mưa Sài Gòn mưa suốt cả buổi.

“Có khi tháng 5 này anh lại được gặp em. Sài Gòn mùa mưa với những cơn mưa bất chợt. Em nhớ anh không? Anh nhớ em khủng khiếp. Nhớ từng phút. Một nỗi nhớ tiền định. Miếng cơm ngậm nước đều hóc nghẹn tên em. Gia đình ép anh lấy vợ. Hay em ra Bắc với anh?”.

“Anh viết gì khuya vậy?”.

“Anh soạn bản cân đối cho cơ quan”.

“Đừng vờ vịt, tôi biết rồi”.

Thái đẩy bức thư tình đang viết dở vào sâu trong đồng hồ sơ công tác. Ly bia đang uống bị chặn giấy gạt phải rơi xuống choang một tiếng rung rợn. Vợ Thái mặc váy ngủ chồm dậy, cười khẩy. Thái châm thuốc. Thật hạnh phúc khi được ghè bất cứ cái gì vào mặt vợ.

“Đồ chó, anh đều như con chó”.

Nàng giống bố nàng, khi cáu rất hay văng tục.

“Tôi được hân hạnh đọc một bản cân đối của anh rồi”.

Vợ Thái đọc thuộc lòng bức thư số mười một. Thái gạt tàn thuốc đúng chân mình. Đau buốt.

“Nhục thật. Đây lại là một con bia ôm. Nhục ời là nhục”.

Thái muốn hét. Nhục nhất là tôi lấy phải cô. Cái mặt cô mà đi bán bia ôm là phương pháp hữu hiệu nhất để tiêu diệt tệ nạn này. Tất cả các quán đèn mờ đều phải sập tiệm. Chao ời là cái mặt.

“Mai tôi sẽ nói chuyện với ba”.

Một thoáng lạnh toát chạy ngang trán Thái:

“Em điên rồi, em bình tĩnh đi”.

“Tôi nhất định sẽ nói chuyện với ba. Ông ấy mới cho anh đi Sài Gòn đã hỏng vậy, thế mà định cho anh đi Tây thì còn hỏng thế nào?”.

Thái bước lại gần vợ.

“Em uống tí nước mát. Bình tĩnh đi em”.

“Không”.

“Anh xin em mà”.

Thái muốn khóc.

“Anh ân hận quá”.

Vai Thái rung rung. Những giọt nước mắt rơi xám xanh sàn đá hoa trắng. Vợ anh sẽ tha

thứ. Anh hôn vợ. Cô ấy sẽ tha thứ.

“Anh phải đi xa. Rất xa và rất lâu. Nói cho oai, anh được biệt phái công tác dài hạn ở nước ngoài. Là Châu Âu, nhưng cụ thể nước nào anh chưa biết. Anh không muốn đi lắm. Cứ nghĩ đến chuyện anh và em lại buồn. Kỷ niệm toàn là kỷ niệm. Những kỷ niệm vời vợi vĩnh viễn không thành hiện thực”.

Sinh nhật hai mươi một tuổi, cô bé bia ôm một mình uống hết hai mươi một lon bia. Cô bé bia ôm một mình đọc hết hai mươi một bức thư tình. Hai mươi một bức thư tình đều không đề địa chỉ người gửi.

Khi yêu, người ta hay quên.

Truyện thứ ba: Xóm Cave

(24h) - Anh dốt bỏ mẹ, bán trịnh được vài chục triệu, bèo cũng mười triệu, em nghe bảo thế, tội gì! Anh có hai mươi triệu cho em không?

(1)

Nàng tên là Nữ. Lý lịch trích ngang thế này: Tên đầy đủ: Nguyễn Thị Mỹ Nữ. Xóm Hạ, phường Thượng, quận Thanh. Quận này vừa lên đời từ huyện nên trong phường có xóm là thế. Mẹ bán thịt bò ngoài chợ xép, bố trước chộc tiết bò, một ngày tự nhiên lăn ra rống như bò, thổ huyết rồi chết.

Nữ sống với mẹ. Gần nhà Nữ, cave trọ thành bầy. Ngày im lìm đóng cửa, tới xe máy ra vào âm ầm, cửa cột kẹt như một tề điệu của xóm này. Riết thành quen, có người còn gọi đây là xóm Cột kẹt. Nghiện cũng chả thiếu, con rạch đen ngòm có cái kè nhỏ, nhìn là thấy kim tiêm lờn vờn. Có những cảnh này, xem như có phở.

Ngày xưa cũng vì chuyện đặt tên mà bố mẹ Nữ choảng nhau.

Mẹ bảo: “Gớm! Mỹ với chả Nữ, lớn lên bán sắc mà ăn chắc”.

Bố rống lên: “Im mồm, đàn bà biết gì, đặt tên là quyền của tao. Đéo có sắc có mà lấy chó!”.

Mẹ làu bàu: “Mẹ nó, bà đây tên Dung, nhan sắc đây, khỏi thằng thèm lại đi vớ phải thằng chó dái chộc tiết bò. Mẹ! Giờ đời bà mới khổ thế này đây, suốt ngày dán mặt vào cái phản thịt...”.

Càng ngày Nữ càng đẹp. Đẹp nanh nọc. Hôm nọ đi sinh nhật đứa bạn về khuya. Thấy lão Bảo râu xe ôm đầu ngõ từ trong nhà đi ra, Nữ ré lên: Không chiều được mẹ tôi à, héo thế? Lão Bảo lẩm bẩm: Con ranh! Vừa thò mặt vào nhà, bà Dung réo: Mày về khuya thế, coi chừng rụng tròn đó con. Liệu thần hồn! Nữ cười khanh khách: Về sớm, vương vịu mẹ lại chửi cho ấy chứ... Cởi hết đồ, cứ thế Nữ vào nhà tắm, dội nước ào ào và gọi ới lên nhà: Hồng mẹ cái vôi sen rồi, nói mãi sao không mua cái mới? Tiền chứ phải cút chó đâu mà hót, mày đi làm tiền mà mua - vút toẹt cái điều khiển xuống bàn, bà Dung đay lại.

Điện thoại reng reng kêu. Hằng và Lệ cùng bật dậy, Nữ tắm xong ra đầu hè ngồi tán phét với Hằng, nhìn theo Lệ tốt lên xe ôm đi.

- Chị Hằng chưa có cuộc nào à?
- Xui như chó! Ngày nay con Lệ ba cuộc, người ăn không hết kẻ lần không ra.
- Giá cả tăng thế này có tăng giá không?
- Đang tính, tàu nhanh lít rưởi, mà cũng ế bỏ mẹ, hàng họ đầy ra.
- Kiếm tiền dễ thế, cho em làm với.
- Ngu gì, xinh như mày, lại đi học, cố mà kiếm thằng đại gia cho mẹ mày giải nghệ bán thịt...

Phận bướm đêm (Phần 3), Bạn trẻ - Cuộc sống, chuyện ay, sex, bạn trẻ, cuộc sống, les, gay, 9x, 8x

Mà em giữ làm gì, đảng nào rồi em cũng cho anh mà!

Hằng lóc cóc đi vào, Nữ ngồi đó nghĩ: “Đếch có phản thịt thì lấy chó gì mà ăn, nhưng thế này mãi cũng chán, đi sà với mấy đứa bạn, nhẹ cũng triệu bạc, bòn bà già mãi lấy đầu tiền ra...”

Nữ dẫn Nhật - bạn trai về nhà ra mắt mẹ. Nữ bảo làm cơm, bà Dung nhìn Nhật từ đầu đến chân rồi bảo: Chúng mày thổi cơm mà ăn với nhau, tao đi lấy thịt, lão Bình ốm, không mỡ, tao đi tít tận Bình Đà. Rồi lôi chiếc xe cúp đời 81 để đến mấy năm không rửa, đạp pên pẹt rồi lao đi. Nhà em thế đấy, anh thấy sao? Nữ nói. Nhật không trả lời, lao tới: Cơm nước mẹ gì, tẹo ra kia ăn cơm bụi. Cho anh nhá? Nữ mĩa: Cho gì? Thì còn cho gì nữa? Chưa được, anh phải đợi! Đợi đến bao giờ? Chịu thế đếch nào được. Không chịu được thì biến... Mà em giữ làm gì, đảng nào rồi em cũng cho anh mà! Anh dốt bỏ mẹ, bán trình được vài chục triệu, bèo cũng mười triệu, em nghe bảo thế, tội gì! Anh có hai mươi triệu cho em không? Cho anh đi, anh biết trên Tràng Thi có lão bác sĩ vá lại như thật, mấy đứa vá rồi bán vẫn y như lần đầu ấy chứ... Thôi, nhịn đi, ngoài da thôi!

Bà Dung về, hất mấy tảng thịt xuống chậu, lau bầu: Ngựa già quá, Nữ ơi, lấy cho mẹ ít nghệ già nhuyển rồi mang nước ra đây. Bà Dung xoa xuýt như nào mà mấy tảng thịt ngựa trông hết như bò thăn rồi hể hả cho lại vào túi, hí hục xách ra chợ. Trước khi đi, bà ném lại một câu: Thằng gì bạn mày ấy, trông ái bỏ mẹ, đàn ông gì mà dật dờ thế thì làm ăn gì?

Nữ cười giòn: Ái hay không thử mới biết, mẹ có thích cho người ta lái máy bay bà già không?

Bà Dung chửi: Tiên sư con mắt dạy.

- Mà cũng phải, có ai dạy đâu. Cái xóm này nó thế. Rồi phải khác đi, khác đi để ngóc khỏi cái vũng này. Nữ nghĩ vậy...

Xóm cave (2)

Nữ đến lớp học tiếng Anh. Không vui, không buồn, không uể oải. Hôm nay có giáo viên nước ngoài đứng lớp. Nữ nghĩ: Lấy mẹ nó thằng nước ngoài cho đỡ khổ. Bọn Tây nó đếch quan tâm lắm đến trình tiết, cái này chỉ có dân Tàu. Nữ bỏ lớp tiếng Anh chuyển sang lớp tiếng Trung. Học đều. Chẳng vắng bữa nào. Mưa cũng đi học. Ông thầy có cảm tình đặc biệt với cô học trò này. Nhanh nhẩu, thông minh và rất chăm chỉ. Nữ nghĩ bụng: Chăm làm chó gì,

cổ mà học tà lưạ với mấy thằng ngố. Đưa đẩy thế nào, ông thầy bảo: Để thầy giới thiệu em với mấy doanh nghiệp Trung Quốc, họ cũng cần người phiên dịch. Chỉ phiên thôi, còn muốn biên dịch thì em còn phải học nữa. Tất nhiên Nữ gật đầu cái rụp! Nữ biết dân Tàu có cái vụ mua trịnh vừa để giải xui, vừa để cầu may trong chuyện làm ăn. Ông thầy dạy tiếng Trung gọi cho Lý Mạc Phi, bốn mươi sáu tuổi – Giám đốc công ty kinh doanh thực phẩm ăn nhanh. Nữ đến gặp, Phi nhìn, gật đầu. Xập xoẹ mấy câu tiếng Trung, Phi lại càng gật. Nữ đi làm... Nữ về mà vẫn nhớ cái mặt núc ních và ánh mắt như muốn cời cả xu chiêng của Phi, rửa: Rồi mày cũng chết sớm thôi!

Nữ gọi điện cho Nhật, nói: Tuần sau em đi dịch dưới Hải Phòng với Giám đốc. Nhật hỏi: Về trong ngày à? Nữ đáp: Không. Mai. Nữ về, Nhật hát hàm: Xong rồi à? Anh vẫn là thằng ăn xái phải không? Mầu mè không? Nữ cười: Mẹ, thằng mặt lợn, lặn vào em như bi. Ngu gì mà cho ngay để mai nó tống em ra đường à? Đúng là giám đốc Phi mê Nữ thật. Bao lần gạ, hứa mua cả nhà cho Nữ, Nữ vẫn chưa gật. Lần đi Hải Phòng, Phi cho Nữ 400 đô tiêu vặt. Phi gạ: Lần sau anh đưa em đi Bắc Kinh chơi nhé! Nữ cười: Vợ anh cạo trọc đầu em thì sao? Phi bảo: Nó ở Hàng Châu mà!

Nữ không ngờ giá của mình cao thế. Nữ sấm di động, ngoài sổ của Nhật, Phi thì toàn thức đêm nhắn tin trêu nhau với mấy chị cave gần nhà.

Phận bướm đêm (Phần 4), Bạn trẻ - Cuộc sống, cave, đĩ, điếm, gái gọi, sex, chuyen ay, ban tre, les, gay

Tuần sau em đi dịch dưới Hải Phòng với Giám đốc.

Hằng cave nhắn: Lão giám đốc kết mày rồi, vờn vừa thôi kéo nó có con khác là mày ra rìa.

Nữ trả lời: Ok!

Đến công ty, Nữ vào thẳng phòng Phi.

- Bao giờ anh tính về Trung Quốc?
- Cuối tháng được không?
- Anh là giám đốc mà, em chỉ là nhân viên.
- Cuối tháng đi!
- Mà qua bên đó anh ăn hiếp em, bán em cho nhà chứa thì sao? Việt Nam đầy người bị bán đấy.

- Có ai làm thế với người đẹp của mình không?
- Anh chỉ bông đùa với em thôi chứ gì? Anh có vợ rồi mà!
- Anh không đùa.
- Anh chứng minh đi.
- Em muốn anh chứng minh thế nào?
- Anh nhớ lời anh hứa chứ?
- Ok, nhưng đây sẽ là tổ ấm của anh và em khi anh ở Việt Nam chứ?
- Tất nhiên, chẳng nhẽ là của em với ông bảo vệ công ty à?

Phi nhắc máy: Thủ tục khá phức tạp em à, anh là người Trung Quốc, họ bảo có yếu tố nước ngoài nên mua nhà hơi rắc rối.

Nữ thở thè: Nếu anh tin em thì đứng tên em, còn thì tùy anh. Xem như xong nhé, đứng

tên em cũng được.

Căn hộ bên hồ Linh Đàm cũng không xa cái xóm Cột kẹt của Nữ. Lên đời nhanh quá, mẹ Nữ sướng ra mặt. Bà Dung cũng rùng rình đồng ra đồng vào. Bà bảo: Mày cưới cái thằng Tàu ấy đi, bỏ cái thằng Nhật bỏ đi cho rảnh nợ. Chiều nay, Nữ đi làm về sớm, mua mấy bông hoa huệ và túi trái cây. Ở nhà bà Dung làm mâm cơm cúng. Nữ thắp hương trên ban thờ làm rằm: Bỏ bỏ mẹ con tôi mà đi, nay giỗ bố tôi thắp hương mời bố về nhà. Không có bố, đời mẹ con tôi cũng khôn nạn, nhưng tôi sẽ bứt ra khỏi cái vũng này cho bố xem... Hình như Nữ khóc thì phải, bà Dung lui hùi dưới bếp đi lên, nhìn con trân trân. Bà chẳng thấy con gái khóc bao giờ, kể cả lần ăn mấy cái tát vào mặt vì... mất dạy. Nữ nhìn mẹ: Mẹ làm sao mà ngây như phỗng thế, kinh quá, khói hương cay xè cả mắt, mờ mẹ nó mắt rồi...

Xóm cave (3)

Nữ về chơi với mẹ đều đều sau khi chuyển hẳn ra ngoài chung cư mà Phi mua. Lần nào về Nữ cũng tạt qua thăm Hằng và Lệ. Nữ nghĩ thầm: “Mẹ, chỉ có mấy bà chị cave này sống thật, còn lại toàn dối trá, mở miệng ra là điều đeo chịu được”. Thấy Nữ, Lệ ré lên: “Con phò non đạo này phốp pháp quá, nó xơi mày chưa em?”. Hằng nằm đọc sách, - một thú vui xa xỉ trong làng cave. Nữ vênh mặt: “Thân này á? Vẫn trắng tinh tinh tình tình”. Hằng nghech mắt nhìn lên, bĩu môi: “Báu lăm đấy mà giữ”. Ba chị em chọc nhau cười tung toé, Nữ thấy Hằng đọc cuốn “Người con gái quỳ khóc” của tác giả Dương Thi Ca. Nữ bảo: “Gớm, thanh tao quá nhỉ, đọc sách cơ đấy, thấy bảo lớp 1 cô giáo chết, lớp 2 trường cháy, hận đời mới đi làm cave cơ mà”. Hằng cười: “Buồn bỏ mẹ, chả biết làm gì. Mà sách này viết về cave thì tao mới đọc...”. Nữ giằng lấy cuốn sách, bảo: “Thế cho em mượn đọc với”. Hằng cười: “Tao đọc chưa xong, mà mày đọc làm chó gì, viết ngu bỏ mẹ...”

Nữ cười cười: “Thôi bye bye hai bà chị, em đi Trung Quốc đây. Hai tuần sau em mới về...”, rồi bỏ sang nhà mẹ.

Vừa đến Bắc Kinh, nhận phòng xong, Phi đi tắm. Tắm xong ra, thấy mấy chữ Tàu viết nguệch ngoạc bằng bút chì trên tờ giấy. “Anh Phi về Hàng Châu thăm vợ đi, em đi chơi rồi, đừng tìm em”. Chẳng kịp mặc quần, quần nguyên cả khăn tắm, Phi chạy như điên xuống lễ tân. Lễ tân bảo: “Cô ấy vừa đi taxi với hành lý của mình”. Phi chửi: “Mẹ con đi!” rồi lên phòng bấm máy gọi lễ tân: “Điều cho phòng 303 một nhân viên mát xa, đẹp nhé, ở qua đêm càng tốt!”.

Từ ngày biết Phi, Nữ chưa dẫn về xóm “Cột kẹt” bao giờ nên Phi chẳng biết tìm ở đâu.

Phi về, tìm đến căn hộ chung cư của mình. Cửa đóng. Khoá đã thay. Chẳng thấy Nữ đâu. Về công ty, mặt Phi cau cau, gặp chuyện không ưng ý là chửi. Từ ngày biết Phi, Nữ chưa dẫn về xóm “Cột kẹt” bao giờ nên Phi chẳng biết tìm ở đâu. Bốc máy gọi cho ông thầy dạy tiếng Trung, Phi thêm hậm hực vì được nghe: “Thấy nó giỏi và chăm chỉ thì giới thiệu chứ có biết gì về Nữ đâu...”. Chơi Trung Quốc chán, Nữ vào Sài Gòn thăm một người bạn “chat”, quen qua mạng nhưng tâm đắc. Chẳng đợi Phi tìm, Nữ đến công ty, chìa đơn xin thôi việc. Phi gầm lên: “Em đi đâu? Đi đâu? Đi đâu?”. Chắc điên quá nên Phi không tìm được câu gì để nói. Nữ bảo: “Đi đâu là quyền của tôi, liên quan gì đến anh”. Phi chồm tới định tát, Nữ ré lên: “Mọi

người ơi, giám đốc bắt ép, hành hung nhân viên...”. Mọi người xúm vào, Phi lúng túng. Nữ diễn: “Ông ấy gạ gẫm em, em không cho nên nổi điên lên...”. Có người xoa xuýt: Tội nghiệp con bé, thôi, nghỉ việc là phải em ạ...

Phi kiện Nữ đề đòi lại căn nhà, lý do: Tôi ăn ở với cô ấy như vợ chồng, mua nhà cho tôi chứ không phải cho cô ấy, đó là tài sản tôi bỏ tiền ra mua... Đại khái là bảy phần sự thật nó thế. Chả cần luật sư, các phiên sơ thẩm, phúc thẩm, Nữ tự bào chữa cho mình. Nữ bảo: “Thưa quý toà, tôi không có quan hệ với ông ta như vợ chồng. Chúng tôi không có hôn thú. Và lại, xin lỗi quý toà, tôi vẫn còn trinh, sao ăn ở như vợ chồng được ạ. Đây ạ, giấy của Viện phụ sản chứng minh tôi vẫn còn trinh... Còn căn nhà, đây là toàn bộ giấy tờ mang tên tôi, do tôi mua, có đầy đủ giấy tờ chứng minh...”. Toà tuyên Phi không có cơ sở để kiện Nữ. Nữ thắng, cười giòn. Phi nổi điên chửi: “Mẹ toà, xử thế à?”. Nhưng rồi cay đắng nhận ra: “Mình ngu như chó, ngần này tuổi còn bị con ranh nó lừa...”.

Xóm cave (4)

Nửa đêm đang ngủ thì chuông cửa réo ầm ỹ. Nữ làu bàu: Đứa nào hâm mà gọi cửa giờ này. Vừa mở cửa thì Nhật ào vào. Nữ quạu:

- Anh có hâm không mà giờ này xông vào nhà em?
- Đéch ngủ được, có tí men thèm bỏ mẹ, mà anh thì làm gì có giờ giấc.
- Anh về đi!
- Không, tối nay anh ngủ đây với em!
- Ồ! Anh hâm à, cứ làm như đây là nhà anh ấy.
- Gớm, nhất định đêm nay em phải cho anh.
- Anh về đi!
- Em đuổi anh đây à? Cao giá nhỉ?
- Anh về đi!

Mắt Nhật vẫn lên, như con thú lao vào đê nghiêng Nữ ra. Nữ đang ngủ không mặc đồ lót, nghe chuông chỉ khoác hờ tấm áo choàng mỏng đi ra. Chẳng khó cho Nhật chút nào để lột trần Nữ ra. Giã giụa dưới sàn, Nữ ré lên:

- Thằng chó, còn chút tình, tao cảnh cáo mày đấy. Mày còn làm tới mày biết tay tao.
- Á!
- Buông ra. Tao chưa từng yêu mày đâu, đừng tưởng bở.
- Đồ đĩ như mày bố cũng thèm vào yêu, bố chỉ thèm ngủ với mày thôi.

Nữ đẹp, lột sạch ra trong lúc điên tiết, Nữ càng đẹp. Nhật loì tay mở thắt lưng, Nữ chồm dậy với cái vỏ chai rượu hôm nọ uống dở để vào mép bàn đập vào đầu Nhật nhưng đập hụt. Cái chai vỡ tan tành. Nữ hô lên:

- Cướp! Nó hiếp tôi...

Nhật bị xử mười một năm tù vì tội hiếp dâm. Phiên toà hình sự hôm đó Nữ ráo hoảnh. Người làm chứng đầy cho Nữ. Bà mẹ Nhật van như bi:

- Mày nói hộ nó một tiếng đi Nữ.
- Tôi cảnh cáo rồi nó không nghe, mười một năm là còn may cho con bà...
- Con đĩ, mày hại con bà thì có!

Chủ tọa đập bàn nhắc: Không được gây rối phiên toà...

Nữ thành hiện tượng của cả xóm. Ai cũng biết thành tích chưa đầy một năm đã là “nhân vật chính” của hai phiên toà, một dân sự, một hình sự vừa xử. Hằng gặp Nữ sau phiên toà, cười toe toe: Mày còn trẻ mà lạnh phát sợ. Nữ cười: Đến cả bà chị cũng chẳng hiểu em! Hằng đáp: Hiểu quá đi chứ, cứ thằng nào đụng phải mày thể nào cũng dính đến toà án. Nữ đốp: Con mẹ mày hâm, bọn nó có xứng đáng như vậy không? Em không thể đời em nát từ lâu rồi.

Phận bướm đêm (Phần 6), Bạn trẻ - Cuộc sống, Chuyen ay, sex, ban tre, les, gay, gioi tre, 9x, 8x

Duy có điều Hằng lẫn tẩn mãi, sao giờ này mà nó vẫn... còn trinh?

Hằng nín tịt và nghĩ: Cũng phải, cái lũ đàn ông đó phải vào tay con Nữ thì mới xử được... Duy có điều Hằng lẫn tẩn mãi, sao giờ này mà nó vẫn... còn trinh?

Khánh đi dạy thêm về muộn nên 11h Nữ mới Online. Nhảy audition chờ mãi mới thấy Khánh sáng nick. Khánh gửi mess: Anh đi dạy thêm về, còn chưa ăn gì, lao lên chat với em đây!

Nữ trả lời: Em cũng nhảy Au mãi chờ anh đây, sốt ruột!

Khánh gõ: Đi về ngang nhà trọ, hoa sữa thơm ngào ngạt em ah.

Nữ nghĩ thầm: Mẹ, nồng nặc, thôi bỏ mẹ mà bảo thơm. Nhưng rồi lại đặt tay lên bàn phím: Vâng, em cũng thích hoa sữa...

Nhìn lại mess vừa gửi đi, Nữ phá lên cười và lẩm bẩm: Mình thảo mai từ bao giờ ý nhỉ?

Chẳng hiểu sao Nữ thấy có cảm tình với bản mặt kên kên của Khánh. Đẹp trai nhưng lãng mạn và hoa lá cành quá. Nữ gặp Khánh trong cái đàn đi nhảy với lũ bạn trên Bar X7 gần nhà. Cả lũ lắc lư điên cuồng, Khánh thì trầm ngâm một cách rất không hợp trong Bar chát chúa tiếng nhạc.

Nữ gõ tiếp: Mà Khánh này, em không như anh nghĩ đâu, em hư lắm. Khánh hỏi: Em hư cỡ nào?

Nữ cũng chẳng biết diễn tả mình hư cỡ nào nên gõ linh tinh cả lên: Em chẳng thủy mị, không hợp với anh đâu. Em là thứ con gái dúi đục chấm mắm tôm. Em thẳng, đứa nào mà chọc em thì liệu hồn... Càng diễn đạt, lại thấy mình điêu như “ngày xưa” lại bẽn lẽn: Ý em là em ăn nói vung mạng lắm, và tục nữa...

Khánh cũng choáng từ lúc gặp Nữ nhưng thấy Nữ hiện đại và sắc sảo quá nên sợ, chỉ thấy thích mơ hồ vậy thôi. Nhưng chắc Khánh hơi “êo” nên càng nghĩ lại càng thấy kết cô bạn mạnh mẽ này. Cứ thế nên cho nick chat qua chat lại rồi mên nhau lúc nào chẳng hay. Khánh cũng không tự tin: Anh nhà quê lên, am cam sành quá, làm sao anh chiều được em?

Nữ gõ: Em thấy anh nhà quê từ cái ngày anh ngổ trên sàn.

Định nhấn Enter nhưng thấy phũ quá, bèn sửa lại: Trong mắt em, anh không nhà quê là được!

Hà Nội vào thu khê khàng cơn gió lạnh lạnh trong lớp sóng Hồ Tây. Nữ áp má vào lưng Khánh ấm áp trong vòng tay ôm chặt qua eo. Khánh nói: Áo chưa giặt đâu đây! Nữ cười, định

buột miệng nói: Kệ mẹ nó, em thích thế, nhưng kíp control lại: Thơm mà! Vòng vèo trên từng con phố, cảm giác lạ lẫm vô cùng. Bao lần, bao ngày đi qua, đông nghẹt, tắc đường và cau có nhưng sao Nữ thấy con phố ấy bình yên như mình mới đi qua lần đầu. Nhẹ nhàng, như vừa ra khỏi cánh cửa vũ trường đóng sập sau lưng ngập ngụa hơi men quỵên trong đặc quánh khói thuốc lá. Qua con phố nhỏ cắt qua đường Hồ Trúc Bạch, một chút hương hoa sữa lãnh đãng, và chưa bao giờ Nữ thấy hoa sữa thơm như đêm nay...

Truyện thứ tư: Áo ngắn, em ở đâu?

"Em có hai lần nạo thai. Lần đầu năm hai mươi tuổi, với bạn học cùng đại học. Yêu đương ba năm, lúc em nói em có thai, anh ấy bối rối, nhưng rồi biến mất."

Áo ngắn em ở đâu

Tôi gặp cô nàng ở ngay lối lên xuống cầu thang. Áo ngắn để lộ cái rốn đẹp, váy jean cũng quá ngắn, gương mặt trẻ trung rạng ngời, ôm ngang lưng một cậu con trai body gọi là đẹp hơn hờ đi ra vào lúc sắp nửa đêm. Tôi chệnh choáng vì uống nhiều. Đạo này hầu như tối nào cũng ra quán. Chuyên viên phần mềm, ban ngày ít khi rời khỏi văn phòng và máy tính, sau nhiều năm vất mình cho đam mê công việc tôi bắt đầu thấy những cơn stress ghé qua mỗi ngày nhiều hơn. Không có gia đình, người yêu hay tình nhân ở đây, tôi lựa chọn cách xả căng thẳng bằng đàn đúm bạn bè và nhậu. Đi làm, đi nhậu, thỉnh thoảng thể thao, đêm về chỉ ngủ, không cần suy nghĩ về một cái gì hết. Cuộc sống độc thân tự do thoải mái, ngoài ba mươi tuổi, tôi sẽ sống thế này vài năm nữa trước khi bắt đầu một cuộc hôn nhân. Nhưng mà tôi gặp cô nàng ở đó, khi nghĩ rằng chẳng còn phải lịch sự với một ai, tôi vừa phanh hết cúc áo ra và đợi cái thang máy đang chạy xuống, một cái nhìn tựa như thích thú khiến tôi không thể nào kíp đóng vạt áo lại để che đi sự vô ý của mình. Rồi cái nhìn đã nghe lú lo, chỉ thế cũng biết họ là một cặp hạnh phúc.

Những đêm sau, về nhà vấp lúc không sớm sửa gì, thỉnh thoảng tôi gặp họ. Gặp vậy thôi, cũng không để ý làm gì. Tôi không có thói quen để ý những phụ nữ đã là sở hữu của người khác, tôi lớn lên mặc nhiên có mọi thứ, thường không phải cố gắng mấy cho những mục đích của mình, ngay phụ nữ cũng thế, những cô gái tôi có được trước nay đều là do họ tự đến, Giang cũng không ngoại lệ. Vì vậy tôi không có ý niệm chinh phục hay theo đuổi người khác. Cô gái này làm tôi thích, nhưng mặc nhiên không thuộc về tôi.

Băng mất một dạo, dù vẫn đi về như mọi khi, nhưng không còn thấy bóng dáng của đôi tình nhân hạnh phúc ấy nữa. Cho đến một hôm, khi vừa bước lên lối đi, tôi bất ngờ gặp cô nàng đang đợi thang máy ở đó, mỗi mình, không có anh chàng kia, nét mặt buồn bã, chiếc áo T-shirt bỏ ngoài quần trễ nải. Trong buồng thang máy chỉ có hai chúng tôi. Tôi buột hỏi: Cô ồm à? Lập tức đáp lại là đôi môi mím chặt và một ánh nhìn căng thẳng. Xin lỗi, tôi nói, dù rằng kể ra tôi chẳng có gì mà xin lỗi. Chỉ chưa đầy một phút để lên tới tầng 8, thang mở, và tôi đi ra, không thêm một cử chỉ nào nữa. Tôi rõ ràng không muốn để tâm tới cô ta, và sẽ không bao giờ để tâm tới, nếu ngay sau đó cô ta không bấm chuông căn hộ của tôi. Tôi ngồi

một lát được không? Cô hỏi nhã nhặn, thậm chí hơi rụt rè, cái nhìn có chút cầu cứu hết cách một con mèo ăn vụng bị phát hiện đang đưa ánh mắt van nài nhìn chủ. Không nhất thiết là tôi, ai hẳn cũng chạnh lòng trước một cái nhìn như thế. Cô ngồi đi, không sao. Tôi lúng túng vơ vội chiếc quần dài vừa tụt ra còn quăng trên ghế. Máy điều hoà mới bật lên chưa đủ làm dịu sự oi nồng vốn rất khó chịu vào những đêm mùa hè ở Hà Nội. Tôi bỗng chợt nhớ ra cô áo ngắn lộ cái rốn mát mẻ đêm nào. Anh có gì để ăn không? Cô ta hỏi. Ăn à? Tôi ngạc nhiên quá đỗi, một cô gái lần đầu tiên gõ cửa nhà tôi để hỏi cái ăn! Nhưng tôi vẫn đi lục lọi tủ lạnh: Có một ít bánh bích-quy, một ít pho-mát, và vài hộp nước quả. Tôi bày các thứ ra bàn, và trong khi nhìn cô ta ăn ngon lành, tôi cố lục lọi trí nhớ xem cô bạn gái nào và vào hôm nào đã mang những thức này đến căn nhà trống rỗng của tôi. Không có một người con gái nào thường xuyên, nhưng tôi có các cô bạn đồng nghiệp, những cô bạn học, đôi khi là một cô gái quen bất chợt đâu đó, chỉ đủ thích để gần gũi một, hai lần. Tôi có một cô gái đã lựa chọn, chỉ đợi hôm nào cô ấy trở về. Đàn ông cần một người đàn bà để làm vợ, mọi phụ nữ đều có thể trở thành vợ tốt, nhưng anh ta chỉ có thể cưới một. Đàn bà khiến cho đàn ông vui vẻ, nhưng rắc rối họ mang lại là khủng khiếp. Tôi không có ham muốn thay đổi, tôi thích an toàn, vì vậy mọi sự bất cần đều khiến tôi sợ hãi.

“Cảm ơn anh!”. Khi ngẩng lên để nói câu đó, mặt bàn đã chỉ còn mấy vụn bánh. Trên mặt cô ta không còn sự thiếu ngủ, mà là một nụ cười đầu không rạng ngời nhưng cũng đã có khí sắc. Tôi ở tầng mười, phòng... Nếu anh ghé qua! Ngày mai chẳng hạn, anh có thể ăn cùng tôi bữa tối... Tôi ậm ừ, chỉ muốn cô ta đi ra cho nhanh. Hôm nay tôi không có nhu cầu gần gũi ai cả, lúc này tôi chỉ muốn chui vào buồng tắm, ngâm mình trong cái bồn ấm áp và chớp mắt một lúc.

Tôi không đến căn hộ tầng 10, cũng không gặp cô gái. Trong một tuần, tôi ngủ bên ngoài hai lần, đều là trong căn phòng thuê của cô nàng mới quen ít bữa trước đó trong một buổi gặp với bạn bè. Một cô viên chức bình thường, gia đình ở nông thôn, đã nỗ lực học hành và tìm kiếm một chỗ làm và một cuộc sống ở thành phố, giờ đây đang ao ước có một tấm chồng. Cô ta bắt đầu gọi điện thoại mỗi ngày cho tôi. Ổn trời, tôi dùng điện thoại cầm tay, nên có thể cancel những cuộc gọi không muốn nghe. Cô ta xinh, tôi make love với cô ta, nhưng ngay cả làm một người tình tôi cũng không muốn, nói gì đến làm chồng.

Phận bướm đêm (Phần 7), Bạn trẻ - Cuộc sống, Chuyen ay, sex, ban tre, les, gay, 9x, 8x

Tôi có nhiều đàn bà nhưng không có một ai làm tình nhân

Tôi có bạn gái, gọi đúng thì là vợ chưa cưới. Tôi đã cùng cô ấy trong nhiều năm, ăn ngủ cùng, trước đây 3 năm cô ấy kiếm được học bổng ở Anh và sang Luân Đôn theo một khoá học về thương mại. Con một gia đình có nền nếp, thông minh, xinh xắn, biết kiếm tiền, không lãng mạn nhưng chu đáo, biết thu xếp mọi thứ cho mình và người thân, dung hoà giữa lối sống hiện đại với một lễ lối gia trưởng vừa phải, tôi nghĩ, tôi không thể có một phụ nữ nào để làm vợ tốt hơn thế. Tôi đã yêu cô ấy một thời gian, nghĩa là đã nhưng nhớ và ham muốn cô ấy, cho đến khi sự có mặt của cô ấy trong cuộc đời thành như một thói quen dễ chịu. Khi cô ấy ra nước ngoài, tôi chỉ mất một thời gian để thiết lập một nếp sống mới: Ăn tiệm, giặt đồ ngoài tiệm, thỉnh thoảng ngủ trong những căn hộ khác và thỉnh thoảng thay vì cô ấy đưa những người khác về nhà.

Tôi có nhiều đàn bà nhưng không có một ai làm tình nhân. Giữa những cô gái trẻ xinh

đẹp trong trắng và phụ nữ có chồng tôi chọn loại thứ hai, và là những người có chồng khá giả. Họ an toàn về mọi mặt, biết giữ cho tôi mọi bí mật về giường chiếu. Đôi khi có vài cô bạn gái trẻ, thì cũng tuyệt nhiên không đề cập chuyện yêu đương. Tôi chỉ ở trước ngưỡng cửa một cuộc hôn nhân, nhưng đã như một ông chồng ngoại tình khôn khéo, không dấu vết, không tai tiếng, sẵn sàng cancel.

Tôi không đến căn hộ tầng 10, nhưng cô gái lại đến căn hộ của tôi. Một đêm khuya khoắt tôi chuẩn choáng ở ngoài về. Không chuyện đó, được không? Tôi phì cười. Không ai đề nghị với tôi như thế, ngoại trừ Giang, trong khi mỗi ngày tôi đều thấy tôi có nghĩa vụ làm cô ấy thỏa mãn thì cô ấy mỗi khi khó ở hay bất thường tâm lý sẵn sàng nói, không chuyện đó, được không?

Không chuyện đó, ok. Là những câu chuyện vặt vãnh trong chốc lát. Rồi những bữa ăn chung, áo ngắn làm tôi bỗng chốc trở nên vui vẻ. Tự nhiên tôi không còn muốn đến những căn hộ khác, không những người đàn bà khác, không nhậu ở bên ngoài, cuối giờ làm chạy về căn hộ tầng mười với một bữa ăn ngon, một cô gái ngon và một đêm ngon lành. Tôi không có nghĩa vụ gì với cô, làm tình bất cứ lúc nào tôi muốn, với cung cách gì tôi muốn, nói bất cứ chuyện gì tôi muốn. Rồi hôm nào đột nhiên nhờ chuyện với cô bạn đồng nghiệp, về nhà lên giường với vết xước trên ngực, cũng không phải giấu giếm. Tôi tự do thoải mái, tôi độc thân luôn sẵn sàng đàn bà mà không phải nghĩa vụ gì.

Em là gì với anh? Em chẳng là gì cả. Hôm nào Giang từ Anh quốc trở về thì mọi thứ ở đây sẽ sạch sẽ rồi, em cũng sạch sẽ rồi, delete nhẹ nhàng như thao tác máy tính, không ai rồi hời cho một ổ cứng đã xoá rồi.

Anh nghe chuyện này không? Tôi lơ mơ thức ngủ, ậm ừ qua chuyện. Chuyện đàn bà, có gì ghê gớm. Áo ngắn trườn lên tôi, âu yếm trong khi bắt đầu câu chuyện. Buổi tối em bấm chuông cửa anh, em vừa qua một trận ốm. Một tháng. Kiệt sức vì nạo thai. Có ghê gớm không? Không, ghê gớm gì đâu, một người đàn bà có tiền sử nạo thai, nó là sản phẩm của tay nice body. Nó bảo không chắc của nó. Em giữ cái thai vì mong đám cưới, nhưng cuối cùng tự em phải vào bệnh viện. Máu thịt không giữ được nó. Đàn ông không yêu người đàn bà sống lâu bên mình, nhưng yêu con cái do người đàn bà ấy sinh ra. Em từng thấy những người đàn ông yêu con. Đó là nòi giống của họ, phải thế không. Anh không biết, vì anh chưa có con, anh không có con! Tôi nhìn bụng cô, phẳng lì với một cái rốn sâu tuyệt đẹp. Khuôn ngực tròn đầy khiêu gợi. Tất nhiên rồi, chỉ là một giọt máu thôi mà, đau thể xác nhanh quên, không có dấu vết gì hết, như anh trở lệnh cancel. Em có hai lần nạo thai. Lần đầu năm hai mươi tuổi, với bạn học cùng đại học. Yêu đương ba năm, lúc em nói em có thai, anh ấy bối rối, nhưng rồi biến mất. Không số di động, không email, biến khỏi ký túc, biến khỏi cuộc đời em. Em cũng từng mong muốn giữ cái thai, vì em tin tình yêu. Anh có yêu không? Anh có tin tình yêu không? Tôi tỉnh ngủ. Em và anh không có tình yêu, vì nếu em yêu anh, ngày mai em sẽ không còn cùng anh nữa. Tôi bò ra khỏi giường, đi kiếm một cái comdom. Trước khi sang Anh, Giang đã mua cho tôi mấy lọ comdom. Cô ấy giảng giải, sẽ cần cho anh, lúc nào anh cũng nên có, sẵn sàng trong ví tiền, trong túi quần áo; nguy cơ sexually transmitted disease, tệ hơn, rắc rối nếu dính tới một đứa nhỏ. Tôi ok, nhưng tôi chưa dùng. Đàn bà phải biết cách bảo vệ họ, đó không phải là trách nhiệm của tôi.

Những cái comdom của Giang quá hạn, bỗng dưng làm tôi lo ngại. Ngốc ơi, em an toàn cho anh, vì em chưa muốn kết thúc, áo ngực cười tươi, dịu dàng dỗ tôi vào một giấc ngọt ngào.

Giang thông báo, tuần sau em về Hà Nội. Thông tin được chuyển lại cho áo ngực. Áo ngực nhớn nhỡ, cô dọn dẹp căn hộ của tôi, sạch sẽ chu đáo như một cô ôshin thạo việc. Đồ dùng của cô được mang về chỗ cũ trên tầng 10. Những ngày cuối, tôi qua đêm ở tầng 10, là để tránh mùi ân ái cho hôn thê của anh, áo ngực đề nghị, nhớn nhỡ vui vẻ như chuyện này bình thường. Tôi không ý kiến gì. Tôi luôn có một người, chỉ là người này thay thế người khác, tôi đã quen nhiều năm thế, không có gì trục trặc.

Thứ bảy, tôi ở công ty về đã thấy Giang ở đó. Sao không thông báo ngày giờ để anh đón ở sân bay? Em muốn anh bất ngờ. Châm dứt nhé, nếu anh có trắng hoa gì, cô nhắc. Mớ comdom còn nguyên. Tôi đã thu xếp rồi, tôi cần đàn bà, luôn luôn là một người, và bây giờ tôi có đây một người hợp pháp, công khai.

Thời gian làm cho anh khó khăn sao? Giang dò hỏi. Tôi đã làm nghĩa vụ của tôi, không sợ suýt gì, nhưng có lẽ đàn bà là giống nhạy cảm. Suốt tuần nay, mỗi khi ở ngoài về, trước khi về căn hộ của mình ở tầng 7, tôi đều bấm chuông căn hộ tầng 10. Không ai mở cửa. Cuộc gọi vào di động chỉ còn nghe tiếng tổng đài tự động cho biết thuê bao tôi đang gọi không liên lạc được. Cô ấy trả nhà rồi, chị lao công một hôm ái ngại cho tôi biết thế. Cô ấy đi đâu? Sao tôi biết cơ chứ, trong toà nhà này có bao nhiêu người trả tiền thuê hàng tháng cho chỗ ở... Áo ngực đi đâu, tôi đã không thoả thuận cho quãng đời sau khi Giang trở về...

Anh đã yêu ai sao? Xin lỗi, anh không thể... Tại sao? Vì anh có con. Giang nhồm dậm, mắt mở to như không thể tin vào sự phản trắc ấy. Áo ngực đi đâu? Cô có mang phần máu thịt nào của tôi ra đi không? Cô có giữ nó cho tôi không... Giang khóc. Nhưng tôi đã quyết định ra đi! Áo ngực, nếu đi có phần máu thịt của tôi, tôi cầu trời cho cô gìn giữ...

Truyện thứ năm: Những cô điếm trong đời

(24h) - Anh chỉ đến để tìm hiểu về cuộc đời những cô gái điếm và viết bài. Điếm thì ai cũng biết rồi. Vũng bùn đó, ai muốn lội thì lội. Lội càng sâu càng đau.

1. Sau nhiều ngày vạ vật, con như quả pháo sắp nổ tung muốn trốn đi đâu đó. Cảm thấy mất niềm tin ở tất cả mọi thứ, kể cả bản thân mình. Nhưng chợt nhớ lời cha dạy. Hãy quan sát kỹ khi bước và bước cho chắc. Cha ạ, con nhìn thấy mặt đất bập bùng chông gai, bước đi không lựa dễ giẫm phải. Người ta vẫn lừa lọc nhau, phòng má trợn mắt tìm hãm đê bẹp nhau để sống. Nếu không biết đường biến hoá, luôn lách, thậm chí thủ đoạn, sao sống được. Nghe lời cha, chịu khó học hành bằng cách vượt mọi khó khăn, để thoả với đời, thoát nghèo. Con đường tri thức là con đường gian khổ nhất. Từng tâm sự với cha, học cùng con, nhiều đứa không bằng nhưng nhà có “ô dù, chúng vẫn xin được việc tốt. Cha nhìn, thở dài héo hắt. Nói

đời cha kém cỏi như cái cây quanh năm tắm nắng nên để cho các con chịu thiệt thòi. Thấy cha đêm đêm cặm cùi lộn trong những cuốn sách dày cộp, tiếng ho khù khụ tàn nhẫn làm mặt cha nhăn nhúm mà con ứa nước mắt. Con phải tự thân vận động thôi. Con nói vậy, cha mừng vì con biết vượt khó. Học xong một trường, kiếm việc làm thêm, tự nuôi lấy mình, con học trường nữa. Mơ ước là trở thành nhà văn, người làm báo xuất sắc. Cha gật đầu. Cha chỉ có thể ở bên con động viên, tiếp thêm sức mạnh.

Con lao ra phố, học hành, thành một thằng vật lộn với chữ nghĩa. Sinh viên nghèo, nhìn thấy gì cũng thèm. Ngày qua đi buồn bã ảm đạm. Tiền làm thêm được bằng viết lách chỉ đủ trang trải cho học tập và sống ở ngoài này một cách đạm bạc. Ăn ngon là xa xỉ. Cha vẫn bảo con. Đừng làm việc cố sức, thiếu, cha sẽ phụ cấp thêm. Con hiểu hoàn cảnh của gia đình mình. Nhà còn bốn em. Cố làm cho cha yên lòng. Con tự chăm lo được mình, cha yên tâm.

Số phận của cô ấy, kể ra toàn nước mắt.

Bạn thân của con, giờ được gọi là mấy nhà thơ, nhà văn trẻ. Cùng là dân sinh viên học viết văn, nhưng có người đã nhiều tuổi, người bằng cả tuổi cha. Anh em tất. Và một điều nữa là tất cả anh em nào cũng mắc bệnh chung: Hay xa chữ nghĩa và thiếu tiền. Mà bệnh đó thành kinh niên và nổi kinh hoàng. Giấc mơ có tiền ngự trị trong đầu đêm đêm giết mình tưởng được nhà giàu. Các bạn con hay hỏi vay tiền. Con thi thoảng có đồng nhuận bút, từ chối sao được những lời hỏi han. Con ham viết báo. Hiểu rằng không ai sống được bằng nghề văn. Nên con muốn kết hợp, lấy báo nuôi văn, nuôi văn làm nghiệp. Lấy ngắn nuôi dài. Muốn viết báo thì không thể ngồi yên mà phải lao đi say gió bạt trời. Con cộng tác với một số báo mục phóng sự, nên thường phải đi thực tế. Tuổi trẻ cần sự năng động. Tạm quên đi nỗi buồn cũ kỹ học cách tự thương mình.

Có nhiều chuyện con viết thành phóng sự, ở đời chuyện trái ngang khó hiểu nhiều như trâu vãi. Chừng nào có điều kiện về quê, con tâm sự với cha. Còn những chuyện con đã và đang trải qua, con ghi vào nhật ký, đóng dấu vào lòng mình, một ngày nào đó cha sẽ đọc nó.

Một cô gái đã để lại trong con nhiều ấn tượng. Tên Lệ, mắt ướm và hay khóc. Da trắng ngọc ngà. Mái tóc cô ấy dài như tóc mẹ ngày xưa, nhìn vào mái tóc ấy con nhớ mái tóc trong bức ảnh mẹ. Số phận của cô ấy, kể ra toàn nước mắt. Ngồi bút con viết và ủng hộ những số phận đáng thương đó cứ run lên. Xin lỗi cha, con đã làm một chuyện không phải, nhưng cha cũng là đàn ông, con không ngại nói. Con đến nhà nghỉ, cũng lên phòng, cũng gọi người. Gặp Lệ trong hoàn cảnh đó. Con cần sự thật, cần biết thân phận của những cô gái điếm để thể hiện trong phóng sự. Lệ đã nói cho con về đời cô.

2. Gặp nhau trong lần anh đi chơi tại nhà nghỉ. Hai ngọn gió trướng đổ về gần nhau trên cánh đồng động nỗi buồn. Anh chỉ đến để tìm hiểu về cuộc đời những cô gái điếm và viết bài. Điếm thì ai cũng biết rồi. Vũng bùn đó, ai muốn lội thì lội. Lội càng sâu càng đau. Nhân viên dẫn anh lên phòng, điều tôi vào. Anh gật đầu. Tôi đổ vào người anh như đã từng đổ vào bao người khách chơi khác... Anh đẩy tôi ra:

- Làm gì mà vồ vập thế?

- Thì đàn ông các anh đến đây chỉ để mua cái vồ vập thôi mà. Như vừa nghe thấy một khái niệm mới. Tôi không ngại nói ra lời ấy. Anh ngồi nghiêm trang, khuôn mặt không biểu hiện một sự thèm khát nào. Chẳng giống những gã đàn ông xa, chán vợ thèm gái hay đang bị tích tụ lâu ngày. Anh hỏi tôi:

- Tại sao em lại đi làm cái nghề này?

Tôi biết đó là câu hỏi thật. Anh muốn tìm hiểu về tôi, nhưng cái cách anh hỏi chưa thực sự khôn khéo và đúng lúc. Tôi cười nhạt, khinh đời. Tự nhiên muốn nổi loạn, tát cho anh một cái thay cho sự uất ức hằng ngày tôi phải chịu bởi những gã đàn ông khoẻ như trâu bò. Chợt thấy anh còn quá trẻ, lại thôi.

- Anh vào đây chắc phải có nhu cầu kia? Tôi hỏi trong một nỗi buồn xao xác khó nói...

Lúc này anh hơi dựa vào người tôi. Tôi để anh nằm gối đầu vào gối và bắt đầu xoa người. Nhưng anh giữ tay tôi lại.

- Thú thực, anh không mấy ham cái trò này. Anh đến chỉ là muốn tìm hiểu về cuộc đời các em.

- Anh là nhà báo?

- Có thể gọi như thế cũng được.

Tôi chợt bật khóc và không thể dừng lại. Cảm như anh là người đã thân quen lâu lắm để tôi giải bày, để tôi trút bớt đôn đau. Anh ôm lấy tôi và toàn thân tôi run rẩy. Tôi biết rằng mình đã gặp được một người khác với trăm ngàn người đã đè lên bụng tôi, đã từng trút vào đầu óc tôi sự ghê tởm nhầy nhụa. Tôi ngừng khóc. Anh lau nước mắt và tôi nằm xuống cạnh anh.

- Em khổ quá anh ơi. Sau này không biết em còn nước mắt mà thương ai nữa.

Anh nén một tiếng thở dài. Con mắt anh cũng ầng ậc. Tại vì sao, hay tôi là gió chướng ư, anh buồn?

Hết giờ, chúng tôi còn muốn nói chuyện mãi. Nhân viên trực phòng giục mới mở cửa. Mặc dù không làm gì nhưng anh vẫn cho tôi tiền, như tiền “boa”. Tôi không lấy, anh dúm vào tay. Tôi nhận. Chúng tôi hẹn gặp lại vào một ngày khác.

3. Phải thực tế thì mới hiểu hết cuộc đời các cô gái cha ạ. Người ta vẫn miệt thị họ, coi cái nghề của họ mặt hạ không đáng thương. Loại người bị khinh rẻ nhất là gái điếm, không ai gọi cô điếm chỉ điếm mà chỉ con điếm, con đĩ. Những con chó vẫn được người ta ôm ấp dù rằng họ chẳng được hưởng điều gì từ chó. Đàng này họ là con người, đàn ông chỉ tìm đến khi chán nản, khi cần cuộc chơi. Trong số đó có kẻ tốt người xấu. Người lười lao động chân tay nên tìm công việc đó, nhẹ nhàng mà tiền lừa vào đầy tay như lá rơi. Lệ là do hoàn cảnh. Cô ấy không còn lối thoát. Phía trước cô ấy không còn con đường nào. Đàn ông như chồng cô ấy, đẩy vợ đi làm gái điếm thì đâu còn là đàn ông. Cha dạy con phải ăn ở hiếu nghĩa, tự do tự tại, trung trực cho ra một người trai. Hẳn có phải là đàn ông không hả cha? Nếu hẳn là người chồng tử tế, hẳn đã chẳng nhẫn tâm, đẩy vợ đi với khách trong một lần hẳn xuống nhà nghỉ ở Hà Nội xem vợ làm ăn thế nào và lấy tiền. Con dám chắc rằng bất kể một người nào nghe thấy chuyện một tên chồng chỉ chờ vợ ngủ với người khác, mang tiền về cho hẳn tiêu sài còn hẳn chẳng cần quan tâm, cũng sẽ căm giận tên chồng hèn nhất đó. Sự thật ngoài đời cha ạ, một sự thật phũ phàng hạ mặt đôi khi vẫn rũ xuống đầu số người đã không ý niệm được sự tồn tại của mình. Cha vẫn dặn con, tiêu những đồng tiền chính nghĩa, những đồng tiền mình kiếm được bằng mồ hôi nước mắt mới thấy thanh thản, vui vẻ. Nhớ khi xưa cha lặn lội đêm hôm chợ búa, thò rau đi chợ xa bán lấy tiền nuôi ước mơ bé bỏng. Con lớn ngần này còn mãi mê chưa giúp được gì.

Cha mất mẹ khi em út mới được nửa năm. Từ đó cha giống một cây khô hơn một con

người, và cây khô ấy còn đủ cứng cáp cho anh em con tựa nương.

Lệ vợ được con như vợ được một chỗ dựa. Ngọn bầu vợ cằn rào leo. Cô ấy bảo, làm điểm trố trêu thay. Có cô gái thấy khách nhảy căng lên. Khách không có, cả ngày ngồi mồm mồm miệng. Với cô ấy, mỗi ông khách trong ngày là một nỗi đau day dứt.

4. Tôi vừa làm nhiệm vụ của cả vợ và chồng. Không quá khi nói rằng chồng tôi vô tích sự. Nhiều người bảo tôi “Lấy phải chồng như thế thà để cho đồ nó nghỉ”. Biết làm sao? Tôi phải chịu trách nhiệm chăm lo cho cuộc sống gia đình, học hành của một đứa con 5 tuổi, cộng thêm bà mẹ chồng quanh năm đau ốm. Đòi con gái truân chuyên. Một duyên ba nợ. Cái nợ nào cũng muốn đè trĩu đôi vai.

Nơi quê nhà, đồng áng vất vả, ruộng nương ít, chẳng có thêm thu nhập gì. Chi tiêu trong gia đình lúc nào cũng vượt quá số tiền ít ỏi dành dụm được. Chồng tôi không được như người, tranh thủ làm thêm việc gì đỡ vợ, nuôi mẹ nuôi con. Đằng này đẩy tôi đi làm thêm, đến những lò nung vôi. Đàn bà con gái, được ba ngày không chịu được tôi bỏ về. Chồng tôi đánh, chửi tôi lười, vụng về không biết kiếm tiền. Mẹ chồng không còn sức để nói, cũng không thể can thiệp được. Tôi bị đánh thâm tím mặt mày. Cơm không có thức ăn – đánh. Con ốm – đánh. Chưa kịp mua thuốc cho mẹ - đánh... Những trận đòn liên tiếp giáng xuống người, vết thương trước chưa kịp đóng vảy vết thương sau đã chồng tiếp lên. Toàn thân ủ một màu tím thâm như xác chết lâu ngày chưa chôn. Mặc áo vào, lúc cởi ra ngớ da thịt bóc ra theo lần áo. Quen. Đôi khi có thể biết trước được trận đòn diễn ra vào lúc nào. Vết thương dề lên vết thương. Có khi đang đánh vợ, bạn gọi thiếu chân trong chiếu bạc, chồng tôi bỏ gậy đó đi theo, không cần biết tôi muốn sống hay chết.

Nhưng còn mẹ chồng, ai sẽ lo cho bà thuốc thang?

Ngày mẹ chồng trong cơn thập tử nhất sinh, mình tôi hai tay, tay mẹ, tay con. Còn chồng tôi vục mình trong những chai rượu và canh bạc. Hắn ta cũng còn mỗi cái xác. Sau trận rượu, hắn nằm bệt. Túm áo trên người hắn, cảm tưởng có thể rũ ra được những đoạn xương. Nỗi tủ nhục tột cùng, định đem theo con bỏ xó này, đến một nơi nào đó làm việc nuôi con. Nhưng còn mẹ chồng, ai sẽ lo cho bà thuốc thang?

Cả bố mẹ nữa. Tôi chưa báo hiếu được một ngày, chẳng thể để cha mẹ gánh chịu nỗi nhục với dân làng. Sau này, không chịu được cảnh túng thiếu, cùng quần tôi đã nói dối. Đem cả những vết thương trên mình đi tìm việc. Người ta chỉ cho tôi công việc ít tốn sức và kiếm nhiều tiền. Tôi thử. Chẳng còn gì để mất, tôi đã vào đây. Có chút nhan sắc thời con gái còn sót lại. Vẽ thêm chút phấn son, vết thương lâu ngày được lấp đi, không lấp được thì chỗ đó lại thành chỗ có thể moi tiền khách chơi. Tôi được mọi người nể thương xuyên gọi.

Tôi thành con điểm tính toán chênh choáng trong tiền bạc và mùi đàn ông. Từ những đau khổ và căm dỗ. Đau khổ và căm dỗ là hai con quỷ, kẻ thù của phẩm hạnh đàn bà.

Lần gặp anh sau cách lần gặp trước chừng một tháng. Tôi biết tên anh. Anh tên Nghĩa. Tôi gọi anh là chàng nghĩa hiệp. Anh cầm trong tay những cái có thể làm tôi vui và làm tôi biết mình tồn tại, biết rơi nước mắt. Anh còn ít hơn tôi hai tuổi.

Cũng như lần trước, để có cơ hội gần nhau, anh phải trả tiền phòng với giá có thêm... tôi. Dù biết anh không có nhu cầu, nhưng tôi cố tình ra vẻ khiêu gợi để xem, nếu anh muốn thì tôi dâng hiến. Còn không thì cũng chẳng sao. Tôi còn gì mà không thể hào phóng với anh... Tôi cởi bỏ hết quần áo ngoài, chỉ để bộ quần áo con trên người. Anh từ nhà vệ sinh ra, giật mình:

- Kìa, em mặc áo vào. Anh đâu...
- Em tưởng lần này anh khác lần trước. – tôi đùa.
- Không, em mặc quần áo vào.

Tôi đến ôm ngang người anh, gục đầu vào vai. Mùi da khen khét, chứng tỏ lâu ngày anh chưa tắm. Giục anh vào tắm. Anh tắm xong, tôi đẩy anh lên giường, bảo nếu anh cần, em chiều. Đừng ngại. Anh lắc đầu.

- Không, anh chỉ muốn nói chuyện với em.
- Được rồi, vậy thì chúng ta tâm sự.

Tôi cứ để quần áo thế, nằm nói chuyện với anh.

5. Lắm chuyện lừa gạt làm con thấy sợ. Nghi ngờ cả Lệ. Một anh chàng nhà báo đã có tuổi, gặp con, tay hươu hươu chiếc bánh mì gặm dở, nói là vừa bị một con điểm lừa. Ngay Gia Lâm thôi. Anh cay cú. Chửi. Con điểm đó hóa ra không chỉ biết nằm ngửa trên giường, cũng mưu mẹo tính toán. Minh mất con điện thoại, máy ảnh và hơn triệu bạc. Chẳng biết anh sẽ phải dừng tác nghiệp trong bao lâu.

Mấy anh bạn khuyên con đừng lân la với mấy đối tượng đó. Nhưng con vẫn phải đi. Con cần biết người ta lừa như thế nào.

Cha biết không, khi con chưa kịp đến chỗ anh bạn làm nhà báo bị lừa thì đến lượt con bị lừa. Đó là một cô gái làm gần chỗ Lệ, cô ta chơi với Lệ và hỏi được số điện thoại của con. Tự giới thiệu là Hoa. Hình như con đã nghe Lệ nhắc cái tên này một lần. Hoa nói Lệ về quê, chồng đánh, bị thương nặng lắm. Vào viện rồi, nhưng gia đình nó khó khăn. Tội nghiệp. Hoa nhỏ vài giọt nước mắt thương cảm lừa con vào bẫy. Con đã gửi Hoa toàn bộ số tiền nhuận bút của hai bài phóng sự vừa lĩnh cho Lệ, vì Hoa nói sẽ về quê thăm Lệ. Con bạn không về đó được.

Hai hôm sau Lệ xuống gặp con. Trông cô không có vẻ của người ở viện về. Con ngạc nhiên hỏi, Lệ lắc đầu. Em đâu có đi viện. Anh bị con đi lừa rồi! Con há hốc mồm. Kinh khủng! Lệ bảo để em tìm, tính sổ với con này. Dám lừa cả bạn em. Con ngần. Thôi, đừng làm to chuyện. Chẳng đáng là bao. Tiền mất còn kiếm được. Lệ uất ức. Một ngày sau Lệ báo với con. Chỗ này, con đi Hoa đã lừa rất nhiều người anh ạ. Nó chuyển đi làm nơi khác nên kiếm một cục đi luôn. Sẽ có người bắt được nó. Con vừa nghe vừa thấy rùng mình.

6. Nhà nghỉ bị công an ập vào. Lúc đó có mấy người khách và nhân viên đang “hoạt động” trên phòng. Cái mật hiệu “H. ời cho anh vào với” đã bị họ tìm hiểu căn nguyên và sử dụng. Có thể có công an từng giả khách lên phòng, gọi nhân viên. Mỗi khi có khách đang nghỉ cùng nhân viên. Cánh cửa gỗ to tướng chặn phía sau được khóa trái lại, có người đứng giữ, ai ở đằng trước muốn vào phải được sự hướng dẫn của nhân viên trực. Nếu không có nghi ngờ nào, nhân viên chỉ cần nói: “H. ời cho anh vào với”, người giữ cửa mới mở khóa.

Chia tay. Bóng anh lẩn vào nắng. Tôi hiểu tâm trạng anh.

Lúc cánh cửa mở ra người giữ liền bị cái dùi cui điện đặt lên đầu. Những nhân viên đang trước cũng bị như vậy. Công an nhanh chóng ào lên các tầng như con hổ săn mồi. Họ mở cửa phòng vào, theo quy định, khi thực hiện chuyện quan hệ đó không được ai khóa cửa. Công an bắt quả tang ba đôi. Trong đó có tôi.

Ba vị khách kém may mắn bị đưa đi một nơi, chắc chắn sẽ bị phạt nặng. Ba đứa chúng tôi bị đưa đi trại ở Lộc Hà... Cảnh này chúng tôi chịu quen rồi. Chỉ là tạm ra khỏi ao tù đến

một cái giếng đục khác. Không phải bị bắt giam lần đầu nên chẳng tỏ ra sợ sệt. Chủ nhà nghĩ sẽ cứu chúng tôi ra. Theo như được biết thì các trại phục hồi nhân phẩm không còn chỗ chứa. Không có chỗ cho chúng tôi. Có người mang cơm cho ăn. Công an dọa cảnh cáo.

- Lần sau bắt được sẽ cho đi tù một gông. Thả ra, phải về quê làm ăn lương thiện, không được tái phạm.

Tất cả đồng thanh hô: “Chúng em sẽ về quê làm ăn lương thiện, không ở đây nữa”. Ra khỏi cửa có đứa đã bô bô: “Về quê thì thử hỏi chúng mày còn thi thoảng có tiền uống bia không?”. Đứa khác quát đứa kia im mồm.

Ông chủ nhà nghĩ phải chi rất nhiều tiền mới đưa chúng tôi ra được sau bốn ngày giam trong trại. Mồm nhai kẹo cao su, ông nhở toẹt.

- Mẹ nó! Thế là đi đòi cả tháng này. Lần sau càng phải cẩn thận.

Ông tức giận cũng vì chiến lược “Dùng gái nhà gà cán bộ” không hiệu quả. Những cô gái đẹp của nhà nghỉ được cử đi tiếp không công cho cán bộ, điều đó chỉ giảm bớt chút ít những đồng tiền đem đi lót tay.

Tôi nói sự việc vừa xảy ra với Nghĩa. Anh rầu rĩ:

- Sau đây em sẽ làm sao? Có về quê làm ăn lương thiện không?

- Về làm sao được. Em bị đẩy đi không thể về được nữa. Chuyện vừa rồi chỉ là tình trạng bắt cóc bỏ đĩa. Công an thừa hiểu thả ra là chúng em sẽ lại đi làm, không chỗ này thì chỗ khác.

Nghĩa thở dài, mắt anh mờ mờ nhìn xa xăm. Trời nắng. Mùa hè rót lên tán phượng những chùm hoa rực lửa. Tiếng ve râm ran tô điểm cho hè. Ra khỏi quán nước, ngồi lên xe Nghĩa đưa tôi về. Chia tay. Bóng anh lẩn vào nắng. Tôi hiểu tâm trạng anh.

7. Thế là cậu Thành bên nhà mình đã chết rồi. Lúc cha thông báo, con thấy thương cậu ta quá. Bà Rõ vẫn phải nuôi hai đứa con tật nguyền nửa khôn nửa dại. Mà bà đã già lắm. Chân đi run chực ngã. Táp tênh bước thấp bước cao cuộc đời dằng dặc vẫn chưa ngơi. Biết đến bao giờ? Con vẫn nhớ, lúc nào đó con sẽ phải viết về họ. Giàn hoa giấy nhà họ vẫn bò sang nhà ta phải không cha?

Mọi người nói nghề báo là nghề nguy hiểm. Không sai. Con vào công viên ngay trong Hà Nội. Một cô gái đến mời mọc, làm những động tác khiêu gợi hòng quyến rũ. Bảo cô ta ngồi nói chuyện. Vừa nói chuyện cô vừa ôm. Lát sau cô đòi tiền. Làm gì đâu mà đòi tiền, chỉ nói chuyện để hiểu nhau. Cô ta gắt lên. Ngồi nói chuyện cũng mất tiền, tôi thừa nước bọt để tiếp không anh à? Cô ta huýt sáo. Con gái mà biết huýt sáo! Lập tức có hai gã lênh khênh từ đâu chạy ra, tay lăm lăm con dao nhọn. Cô kia hát hàm lên hỏi, có đưa tiền hay muốn ăn dao. Bọn này thích sòng phẳng, không phải cướp. Con rút tiền, hỏi bao nhiêu. Cô gái nói trăm rưỡi. Đưa trăm rưỡi. Họ cầm tiền bỏ đi. Cạm bẫy đó cha. Chúng vẫn giăng khắp đường đi. Con học thêm được một điều. Gái cave cũng có luật. Cũng quân tử, cũng sòng phẳng nhân nghĩa.

Anh nhà báo lần trước bị lừa đã bỏ làm phóng sự về đối tượng mại dâm. Ngồi uống nước anh ta chê môi: Vào những chỗ đó ăn dao lúc nào không biết.

Được nghỉ hai ngày, định về với cha, thăm các em. Nhưng có chuyện đã xảy ra, phải đi kịp thời để phản ánh. Tòa soạn đặt viết một bài về tình trạng gia đình bố mẹ đẩy con cái đi làm chuyện đại dột. Con đã lên Z và K... Có những ông bố bà mẹ chỉ biết mỗi tiền. Trong đầu họ không có khái niệm của đạo đức và nhân phẩm, tình mẫu tử, phụ tử. Nhân phẩm chảy về

phía đồng tiền và nhường chỗ cho sự ích kỷ. Con gái đi làm điếm mang tiền về bố mẹ hưởng thụ. Con chưa muốn đi bố mẹ hỏi sao không sớm đi? Cha đọc nhiều sách kim cổ đông tây, có cả sách thánh hiền. Đâu mà có sự xót xa. Trước khi về với ánh sáng, một số đã đánh rơi mất tình người.

Đó là hai nơi mà con biết, có những ngôi làng đi làm gái điếm là một phong trào. Người ta đi làm về để xây nhà, sắm sửa đồ dùng cải thiện cuộc sống. Trên đất nước này chắc còn những nơi như thế, con không biết hết.

Nguyệt ở K con quen những ngày đi làm. Cô ấy vừa tự tử xong cha ạ. Sau khi đã hoàn thành nhiệm vụ gom tiền dựng nhà ông bố giao cho. Cô ấy muốn về nhà lấy chồng, vĩnh biệt một thời nhầy nhụa trong đau đớn. Ông bố không nghe, muốn vắt nốt chút nhan sắc của con gái. Bảo Nguyệt đi làm vài năm nữa hẵng về. Nhà có vài thứ chưa sắm sửa. Nước mắt Nguyệt chảy dài trong những vũng trắng. Tiếng kêu buốt không ai thấu, chấp chới một hình thù quái dị trong ý nghĩ. Đêm đêm giật mình ngỡ bị đè bẹp trong lạc thú tởm lợm.

Nguyệt khóc lóc mãi, ông bố đồng ý. Cô ấy yêu cầu bố trao cho một phần vốn liếng, xứng với công lao bao năm tháng rao bán đời con gái. Ông bố chỉ cắt cho một phần ít ỏi. Nguyệt không chịu. Hai bố con cãi nhau. Ông bố chửi con là đồ con đĩ ngay trước mặt chồng sắp cưới. Ông phơi bày quá khứ của con ra. Nguyệt không còn mặt mũi nào sống trên đời. Đắng đót trong hận thù tủi nhục. Anh chàng này là niềm hy vọng cuối cùng của cô đã cự tuyệt. Cô chỉ mong có được tấm chồng sống yên ổn, nhưng chính bố đẻ đã giật rơi niềm hy vọng mong manh treo trên dây. Nguyệt quỳ sinh. Đau đớn quá. Chết mà không rửa được phần nào nhuốc nhơ.

Nghĩ và cười đắng đót. Con điếm cũng mơ.

Nguyệt có một lỗi nhưng con không trách. Cô ấy viết thư cho con, con nhận ra ngay tình ý. Cô ấy yêu nhưng sợ sự cách biệt. Nguyệt nói cái hố ngăn cách giữa hai đứa như lỗ huyết. Nhưng cần bàn tay người khác đưa ra với mình. Mặc cảm về thân phận làm cô hoảng loạn. Không chê Nguyệt ở tính tình. Nhưng cũng mặc cảm về cái nghề bạc bẽo ấy. Người đời sẽ nghĩ sao khi con yêu cô gái điếm. Cô ấy thường gọi điện và viết thư. Con từ chối như tránh con bệnh. Tương lai chưa tới đâu. Nguyệt biết điếm yếu của con, hay thương người. Cô ấy dùng thủ đoạn để có được, dọa sẽ tố cáo con lên nhà trường là một sinh viên hư, thường xuyên đi lại và chơi bời với gái điếm... Cô ấy sẽ nói ra tất cả những cái có thể khiến con bị đuổi học. Nếu đồng ý cưới, cô ấy sẽ dừng lại. Phải gỡ chuyện này ra, phải làm cho cô ấy hết mê muội. Nhìn thấy con, Nguyệt chạy đến ôm chặt. Anh Nghĩa, hãy yêu em, em cần anh làm chỗ dựa. Gỡ tay cô ấy ra, giải thích để cô ấy hiểu. Nguyệt sượng sùng khóc, rí rí nói đang đau khổ. Vừa đau khổ vừa tuyệt vọng. Con vỗ về và hứa đưa cô ấy về nhà. Nguyệt khóc ngằn ngặt như đứa trẻ. Khóc như ngày đứa em gái con lấy chồng xa khi mới mười bảy tuổi.

Đường về quê Nguyệt đầy gió và cây. Gió và cây nơi nào cũng hào phóng. Chỉ có lòng người, hiểu được quy luật ấy thì chật hẹp. Chúng con ngồi trên đồi cây, nói nhiều chuyện. Hoàng hôn lặn sau quả đồi. Một thời gian chúng con như đôi tình nhân hạnh phúc. Nhưng không thể gieo vào lòng Nguyệt sự hy vọng để lúc nào đó nó tắt ngấm và nổ tung. Con đã phải rất khéo léo để cô ấy khỏi ử rũ...

Trời nảy những ngày dài tháng dài, bạn bè cùng lớp thơ văn của con, những nhà văn, nhà thơ trẻ ra ngồi chuyện trò ở Trình quán. Gọi thế cho giống cái quán của văn nghệ sĩ. Vì

thực ra đó chỉ là cái quán nước bình dân của ông chủ tên Trình. Mọi thứ nước nôi đều rẻ mà tha hồ nói chuyện trên trời dưới biển. Đôi khi còn cãi nhau, tranh luận gay gắt. Và đợi nhuận bút từ phía “gia đình”. Niềm vui bao giờ cũng bị gác ở trên cao, niềm vui đến muộn màng. Con thi thoảng có ra đó ngồi. Ông Trình giống cha ở dáng vẻ khắc khổ. Ngồi đây con như được nhìn thấy cha, nhớ mẹ và Lệ.

8. Ngày tôi còn bé, sống ở quê. Quanh năm ngâm mình trong nước, sinh lây. Sờ xuống đất lúc nào cũng thum thum mùi bùn. Chân lội khắp đồng trên bãi dưới đánh giậm mò tôm, móng vàng màu gạch cua. Năm tôi mười bốn, bị vấp ngã. Máu thấm đỏ lôm bèn. Mẹ biết, bà hàng xóm biết. Bà hàng xóm bảo “Hong rồi con ơi, mày mất rồi. Đòi mày khổ...”. Tôi không hiểu gì nên chẳng lo lắng sợ hãi. Ai ngờ đó là lời tiên tri...

Chồng tôi mất vì một cơn sốt thuốc. Tôi không biết hẳn nghiện từ bao giờ. Hôm đưa hẳn ra đồng, tôi loáng thoáng thấy Nghĩa. Sau không thấy anh đâu. Trước đây mấy ngày Nghĩa nói anh bận viết tiểu thuyết và thi.

Được hai tháng thì mẹ chồng tôi cũng mất. Tôi nghiệp bà, muốn nói điều gì với tôi nhưng ba tháng cuối đời bà không nói được một câu. Tôi nhìn vào đôi mắt mẹ chồng, trong đó có lời trần trối và sự thương cảm. Mẹ bảo tôi hãy sống và nuôi con cho tốt. Tha lỗi cho chồng. Tôi ôm lấy mẹ. Có cả những người bà con, lối xóm ở cạnh. Mẹ đặt tay lên mái tóc tôi, rồi từ từ tay trĩu xuống, bất động, mắt mẹ đại đi, tắt thở...

Tôi gửi con cho mẹ đẻ khi mộ mẹ chồng và chồng đã gần xanh cỏ, xuống Hà Nội làm lại. Mẹ bảo: “Con ở nhà, có cháo ăn cháo, có rau ăn rau”, mắt mẹ đầm nước. Tôi dứt ra đi, không đi không được. Không đi biết bao giờ trả hết khoản nợ khổng lồ chồng tôi vay người ta mà tôi không hay biết. Hẳn là con lão Huệch công an xã. Hẳn đưa tay vuốt má tôi. Tôi bỏ chạy. Hôm sau ra đồng hái rau, hẳn theo dõi từ bao giờ. Lúc tôi xắn quần lên gối để lội, hẳn lao ra từ bụi cây đề ngửa tôi xuống. Tôi quần quai, giãy giụa. Hẳn không làm gì được. Thuận tay, tôi dùng hết sức đâm thọc mạnh vào hai khe đùi. Thằng khốn nạn ôm cái bọc của nó hét ầm ĩ. Trước đây còn bé, thằng này dâm dê đưa con gái nhà bà Quảng. Đứa này lớn hơn. Thằng khốn nạn bị thọc cái gậy vào chim, kêu trời kêu đất. Tôi vừa chạy vừa cười, đáng đời. Cho nó tiệt đường sinh nở.

Độ này Nghĩa gầy hơn. Anh vẫn lao đi với công việc và chữ nghĩa. Đêm vắng khách, tôi leo lên tầng ngồi nghĩ về anh. Anh thánh thiện và khờ khạo. Có phải tất cả những người viết văn đều thánh thiện và nhân hậu như anh. Tôi lo cho thân phận mình. Từ nay trở đi chỉ còn nuôi con và báo hiếu với bố mẹ. Sau này cũng phải tìm công việc khác, tôi không thể mãi buộc vào cái nghề này.

Nghĩ và cười đắng đót. Con điếm cũng mơ. Phải! Giấc mơ đôi khi là mù quáng, người bẽ bàng bầu vú vào mà sống, biết đâu rơi vào được một khúc sông nào...

Tôi đã thành vô cảm trơ lì từ lâu. Nhưng cái thân thể nhàu nát này vẫn phải bôi chất, nhào nặn để tạm tạm mà kiếm khách kiếm tiền. Cái vú to làm khe ngực to, điều ấy cũng đủ để có thêm nhiều bàn tay nhét tiền vào đó. Muốn có tiền phải tự chăm mình.

Những cuộc mưa gió tội tình đã làm cửa mình tôi ruỳnh roãng, nhăn nhúm. Đôi khi không biết khách chơi đã dúi cái cửa họ vào hay chưa. Và đến một ngày, tôi ngồi miên man nhẩm tính, thu gom những đồng tiền nhàu nát moi từ bụng con lợn đất, thấy nước trong mình ộc ra như đánh đổ cốc nước lớn. Tôi đứng dậy và nước lại ộc tiếp, tôi tưởng nội tạng trong bụng

cũng tháo ra theo. Nó đã không còn khả năng níu giữ thứ gì. Tôi không nhớ biết bao bàn tay đã mó vào nó, móc nó rồi lười xệ dài lắc lểm. Mà khách ở đâu nhiều thế?

Đã phải đặt thuốc, chữa trị. Vào ngày đông khách, thiếu nhân viên, chưa khỏi, tôi vẫn bị gượng ép đi tiếp khách. Tôi cứ mặc, khách có sung sướng hay không? Nhưng với khuôn mặt tôi, cả sự nũng nịu ngọt ngào giả dối, họ sẽ bỏ qua.

9. Cuộc đời Lệ đã rẽ sang một ngã khác. Cô ấy thoát khỏi áp bức của chồng. Còn sự ức hiếp của cuộc đời chưa thoát được. Cũng tốt có phải không cha? Chồng đã chẳng ra chồng thì thế là hơn hết, cả hai cùng đỡ khổ. Cô ấy còn tương lai của đứa con. Đứa con cô ấy sẽ ra sao khi lớn lên, mọi người nhìn mẹ nó với một con mắt khinh bỉ, còn nó cả đời sống trong tủi cực bạn bè xa lánh chê cười?

Con phải làm gì để giúp đỡ cô ấy. Cha vẫn đọc Đắc nhân tâm, Cách dùng người, Những bậc hiền nghĩa trong thiên hạ... Cha cũng sẽ đồng ý cho con giúp đỡ người gặp khó khăn. Nâng đỡ người là nâng đỡ mình. Sinh ra đời là Đạo, còn nuôi dưỡng đời là Đức. Con người sẽ thành cái gì khi không còn đức, không còn tình người.

Gần cô ấy, con thấy tim mình đập rộn ràng, không hiểu vì sao. Càng ngày con càng thấy cô ấy đẹp ra. Những khắc khổ cuộc đời không bào mòn được vẻ đẹp cô ấy, mà như cát chà sát cho thanh kim loại ngày một sáng.

Lệ gọi con đến chơi. Chúng con đi uống bia và ăn cơm. Trăng của nhiều người nhưng có phần con và Lệ. Lệ bảo chúng ta thuê nhà nghỉ. Con từ chối. Lệ ngúng nguẩy: Hãy chiều em. Tùy! Không muốn từ chối một người đã quá đau khổ. Con theo Lệ. Phòng nghỉ sạch sẽ có điều hòa, có ti vi. Cô ấy ôm con khóc. Con biết Lệ đang ê chề cho lối về vùng sáng. Anh Nghĩa, anh khinh em phải không. Con không chịu được người đẹp, người con yêu mến khóc lóc bên mình. Con đã ôm lấy Lệ. Gọi cô ấy là chị. Lệ che miệng con lại, bảo anh đừng nói thế. Cô ấy trao thân, ước nằm cạnh người cầm giữ sự bình yên (theo cô ấy) ngủ một giấc đã đời, lần này con không làm chủ được mình. Con là đàn ông, con đã không kìm nén được bản thân mặc dù biết mình không có quyền làm như vậy.

Khuôn mặt Lệ vừa thỏa mãn vừa đau khổ. Hình như đang trông đợi ở con. Mà con đã không thể nói, đã không hứa trước điều gì. Con thấy mình hèn làm sao.

Con biết Lệ đang ê chề cho lối về vùng sáng.

10. Tôi đã chuyển đến làm ở một nhà nghỉ khác, cũng địa bàn cũ. Nghĩa quan tâm đến tôi hơn, nhưng đôi mắt anh ấy u uẩn nỗi buồn. Hà Nội những ngày đẹp trời, tôi xin nghỉ và cùng anh đi dạo. Có những con đường chỉ lá rơi rơi. Anh giới thiệu tôi với bạn văn chương và nói tôi đang làm ở một công ty có triển vọng. Vừa ngượng vừa buồn cười.

Nhà nghỉ lại bị công an lùng sục. Ông chủ này không có nhiều mối quan hệ như ông chủ trước. Nhà nghỉ có nguy cơ bị đóng cửa. Bốn, năm nhân viên và khách hàng bị bắt khi đang mua bán dâm trên phòng. Tôi trong số đó. Bắt cóc bỏ đĩa. Tôi trở lại nơi gần một năm trước tôi đến và hứa bỏ nghề. Gặp những công an, những gương mặt lạnh lùng nghiêm khắc. Nghĩa nhanh chóng tìm đến sau hai ngày tôi vào trại. Anh bị đuổi ra không cho vào. Anh đưa thẻ. Càng thẻ càng không được, họ cấm báo chí hoạt động ở đây. Tôi biết, Nghĩa đang dày công viết phóng sự điều tra. Có lần anh nói với tôi để làm việc đó không phải dễ. Anh muốn phản ánh chân thực loại tệ nạn mại dâm và những hình thức biến tướng nó hoạt động. Vài tháng trước, anh đã bị một chủ khách sạn thuê mấy kẻ hành hung dọa nạt, đập máy ảnh và đánh bị

thương. Nghĩa giấu tôi, nói là bị va quệt nhỏ khi tôi hỏi về vết thương trên mặt.

- Công việc của anh không hề đơn giản, nguy hiểm lắm. Em lo cho anh.

Nghĩa gạt đi để lấp một cơn lo lắng:

- Có gì đâu, đó là công việc anh ưa thích. Em yên tâm.

Bị giam hơn mười ngày thì tôi được thả. Những đứa bị bắt cùng tôi thì không. Có lẽ người ta quý tôi. Nghĩ vậy nhưng ra khỏi trại đã thấy anh đợi ở ngoài. Bác bảo vệ bảo: “Sướng nhé con, đã vậy còn có thằng cha nó cứu”.

Không biết nói gì để cảm ơn anh.

Nghĩa đang tìm cách xin việc khác cho tôi làm. Anh hỏi có thích làm da giày không. Tôi lắc đầu. Vậy còn làm hàng may mặc. Tôi nói không ham. Anh gắng lại: “Vậy em muốn làm nghề gì?”. Tôi tỏ ra bất cần: “Chỉ muốn làm ca ve kiếm nhiều tiền cho sướng”. Mặt anh nhăn lại, hai mắt dồn tụ thành đông, và chạm vào tôi, lại cụp xuống... Chợt ân hận vì mình lỡ lời động đến lòng tốt của anh. “Em xin lỗi” “Em đâu có lỗi gì”. Có điều gì như vừa vỡ trong giọng nói của Nghĩa.

Anh vừa vui vừa mừng nói với tôi đã tìm được công việc tốt, nếu thích tôi có thể đi làm ngay. Là một con gái điểm trong mắt mọi người. Giờ chỉ còn anh không chê bai, đưa bàn tay mình ra đỡ tôi, muốn tôi cố bước qua vũng bùn định mệnh đã chìm bấy giờ. Vì anh tốt, tôi không dám lấp những chuyện đã và có thể sẽ xảy ra để rồi có tội với anh. Tôi vừa đi xét nghiệm máu và người ta kết luận tôi bị nhiễm HIV, tôi chưa thực sự tin chuyện này. Nhưng tôi phải báo cho Nghĩa biết để cả hai cùng tránh. Từ nay, tôi chẳng dám đòi hỏi ở anh chuyện gì. Biết là sẽ ném thủy tinh vỡ vào anh, có thể anh sẽ gục ngã nữa. Trời ơi! Vậy thì tôi có tàn nhẫn quá không? Tôi đã hại cả đời anh rồi. Anh sẽ ra sao khi biết tôi như vậy, và có thể đã lây sang anh. Trèo qua bờ tường sợ hãi, tôi nói với anh, con tim quặn thắt không kìm.

- Anh Nghĩa, em phải nói với anh chuyện này...

- Em nói đi.

- Em bị... em bị... nhiễm...

Nghĩa giục:

- Em nói đi, có gì mà ngọng ngịu thế. Tính bướng bỉnh gan dạ ngày thường của em đâu?

- Em bị... nhiễm HIV rồi.

Cốc nước chanh cầm trên tay anh rơi xuống đất tan tành. Mặt anh đại đi. Anh nhìn tôi, lửa oán hận dâng lên, tay chém vào không khí. “Cô giết tôi rồi! Vậy tại sao cô còn níu kéo tôi? Tại sao cô còn đổ vào lòng tôi? Tại sao? Tại sao? Tại sao?” Nghĩa hét lên và lao ra ngoài.

11. Khi nghe Lệ nói, con đã mất bình tĩnh. Lời nói như một cơn bão dội vào lòng và làm cho con cảm thấy mọi thứ thế là hết. Tất cả đã tan tành. Thành một quả pháo bị kẻ khác châm trộm ngòi sắp nổ. Con đã phụ sự trông đợi của cha và ước vọng của mẹ lúc cuối đời. Con vớ lấy xe, lao như bay, như bay, mọi thứ cúi rạp dưới chân. Gió thốc vào người, con cố cầm chắc tay lái. Con nghĩ đến khuôn mặt cha khi biết tin này, thấy các em con nheo nhóc khóc lóc và sự chế nhạo của dân làng làm cha chết dần chết mòn. Ngập ngụa trong gió, ngập ngụa trong đau khổ. Con muốn lao sầm vào ô tô. Trên đời này sao lại có sự rắp tâm trừng phạt đối với người tốt? Và rồi, khi chỉ thoáng nghĩ vậy thì chiếc ô tô đã cản tầm nhìn phía trước,

lao vào con. Con chỉ biết mình bị ném vào thành sắt, bị nghiền nhừ, bật trong không trung rồi bị ném ra mặt đường. Khi tỉnh dậy, có một người đàn ông đỡ lấy con. Một bên chân con lủng lảng. Người đàn ông lắc đầu: Cái chân thế là hỏng rồi. Ông ấy lại cười. May không chết. Không biết cười thông cảm hay mỉa mai. May ư? Với con lúc này sống đâu còn ý nghĩa. Trên túi con vẫn còn cái bút, cọ vào thịt ngựa ngựa. Con lôi ra ném vèo. Như thể ném quá khứ nghiệt ngã ai đó, ném hy vọng và đam mê. Bắt đầu không chịu được nữa. Đau và con khóc. Người ta đưa đi viện. Các bạn vẫn con có mặt kịp thời. Cả Lệ. Có lẽ Lệ đã báo. Thời buổi điện thoại di động, nhanh thôi mà cha. Con không cho ai báo về với cha. Sợ cha lo lắng. Đây có mọi người, có bạn bè. Bạn bè vẫn chương tưng thiếu nhưng có nhau, con không sợ.

Chỉ nghe loáng thoáng người ta bảo con vĩnh viễn mất đi một chân. Con sẽ phải cưa chân, thay vào đó có thể là chiếc chân gỗ. Cha cũng sẽ biết, ra sao?

Không muốn người ta cứu con. Con bảo bác sĩ hãy mặc, không chạy chữa gì hết. Bạn vẫn vừa động viên vừa an ủi. Chết không dễ mà sống mới khó. Họ nói con cần phải sống, con phải báo hiếu cha. Và con đồng ý để người ta cưa chân.

12. Bác trai gần như khụy xuống khi thấy con trai chỉ còn một bên chân. Nỗi đau vít ông xuống cạnh giường, khóc thảm thiết. Dường như nỗi đau đón trông mong trong cuộc đời người cha cứng rắn cam chịu tích lại, dồn ứ, để lúc này chảy ra thành nước mắt. Tôi đến an ủi và đỡ bác dậy. Nghĩa nhìn cha, không nói được câu nào.

- Sao con ra nông nỗi này hả con?... Con ơi khổ thân con quá, tội nghiệp con quá, thế là con mất đi một chân. Người mất chân thì sao còn chạy được...

Nghĩa cựa quậy đôi tay, anh không chịu được khi nhìn cha anh đổ nước mắt. Anh không muốn ông đau khổ.

Phận bướm đêm (Phần 12), Bạn trẻ - Cuộc sống, chuyện ay, sex, ban tre, 9x, 8x, gay, les
Tôi ý niệm được cuộc sống thì cũng là lúc cần phải ném bỏ quá khứ

- Cha, cha ngồi dậy nào cha. Con không sao – Nghĩa cố tỏ ra lạc quan – thân tre cứng cáp là nhờ nhiều đốt, con trai cha sẽ trưởng thành nhờ từng trải. Một chân nhưng con có hai trái tim, của mẹ và của cha. Cha đừng lo lắng nhiều mà ốm người.

Bác trai im lặng, lau nước mắt. Rồi tự dưng ông bật khóc: “Nhưng mà con ơi, con chỉ còn một chân. Hư...ư...ư!”. Nghĩa cười: “Cha yên tâm mà, con sẽ sống tốt, cha yên tâm, con vẫn còn có ích”. Tôi đã cố nín mà nước mắt tôi chảy tự bao giờ. “Anh kiên cường quá anh Nghĩa ơi. Ngay cả khi đón đau anh vẫn an ủi được người khác”.

Ra viện, Nghĩa được các bạn vẫn chương chăm sóc. Anh không còn tư tưởng học hành hay sáng tác. Trông anh như người mất hồn, như cái xác khô. Tôi gặp những người bạn thân nhất của anh và nhờ họ giúp đỡ, chăm lo động viên anh.

Tôi trở lại quê cùng nỗi ám ảnh đón đau. Thời gian sau tôi đi xét nghiệm lại và người ta nói với tôi lời xin lỗi. Tôi xao xác như cây thu gập bão. Họ đã nhầm. Tôi không nhiễm HIV. Vậy là Nghĩa cũng sẽ không sao. Tôi phải nói chuyện này cho anh. Tôi gọi điện qua số người bạn và gặp anh. Nghĩa cười: “Tôi biết rồi, bị hay không chẳng còn quan trọng nữa. Người ta kết luận tôi không sao. Nhưng đời tôi cũng đã hết rồi”. “Anh Nghĩa, chính em đã hại anh. Anh hãy trút giận lên đầu em đi. Hãy chửi rửa em đi. Nhưng anh phải sống, sống tốt lên”. “Cô không cần quan tâm đến tôi nữa, cô hãy lo cho cuộc sống của cô đi, hãy coi như tôi chết rồi”. Anh cúp máy.

Tôi như người nóng khát bị trói nhốt dưới những tấm che, cơn mưa anh ập xuống không vào tới tôi. Sẽ không bao giờ anh chịu tha thứ cho tôi. Quãng đời tôi được gặp, và anh giúp đỡ đã là một vinh dự. Đứa con gái làm điểm trong tôi cũng sẽ chết từ đây. Tôi vì con, vì cha mẹ đẻ, cũng phải làm lại cuộc đời mình. Con tôi không thể bị xấu hổ khóc lóc, ức hiếp bởi những lời dè bĩu. Và lại, nhan sắc của tôi còn được mấy đồng?

Sau mùa mưa tôi xuống thăm anh. Nỗi buồn làm Nghĩa xẹp đi, tàn tạ. Nằm bất động như người chết, chỉ đôi mắt còn chớp máy hiên lành. Anh ngoa ngoắt khi giễu cợt với tôi. Tôi đưa cho anh cuốn sách Những anh hùng thiếu chân của Pháp và cây bút hôm bị tai nạn anh vứt đi. Anh ngắm cây bút rồi nhìn tôi như thể cố tình từ chối một kỷ niệm: “Tôi đã vứt đi, cô còn cầm về đây làm gì?”

Tôi về – con thú đói gặp mưa. Đêm đêm vẫn mơ tưởng nằm cạnh anh, tấm lưng da trần vạm vập, mùi khét da thịt sau ngày vật lộn với đời, và ngẫu nhiên hạnh phúc.

Trăng chênh chếch bên cửa sổ, màn sương giăng u u cho hoa để ngày mai xuân về. Tôi ý niệm được cuộc sống thì cũng là lúc cần phải ném bỏ quá khứ, đẩy lại bằng tiếng cười của đứa con. Nhưng sao khó quá, cầm hòn than nóng trong tay, tôi kêu lên, càng nóng lại càng nắm chặt, không bỏ ra được. Mấy ai biết tay tôi phòng rộp thế nào!

13. Tôi đã thất bại trong mơ ước được giải thưởng cao trong cuộc thi tiểu thuyết. Tai nạn và chính là nỗi đau đớn đã chìm tôi. Định viết về Lệ, cuộc đời cô ấy sẽ nhận được sự thông cảm của độc giả. Và khi viết về Lệ, ngòi bút tôi sắc sảo hơn. Con tim tôi đã rung động trước cô ấy, dù cô đã một đời chồng và một con. Khi đó tôi mắc vào một bi kịch, sợ mình sẽ lòi Lệ khỏi vũng bùn và ấn cô ấy vào vũng khác sâu hơn. Tôi đã không muốn học hành gì nữa. Giờ đến lớp, có mặt ở lớp chỉ để các bạn văn yên tâm. Không viết lách gì. Bên chân không còn, coi như chỉ một chiếc cánh không thể nào bay.

Cha tôi viết thư, bảo “Nghĩa, con đừng là thằng hèn. Dù có thế nào cũng phải đứng dậy, con không sai...”. Có lẽ tôi đã hèn.

Con tim tôi đã rung động trước cô ấy, dù cô đã một đời chồng và một con.

Nằm vật vã những tháng ngày vô nghĩa. Tôi thấy mình ngấp ngua trong bóng tối và tự giam mình bằng ân hận xa xót đã trở gan. Câu lạc bộ Hoa Nắng dành cho người tàn tật, một người vừa giành giải thưởng cao đến gặp, nhắc tôi ra khỏi giường. Anh bị teo cả hai chân từ nhỏ và ngồi trên xe lăn. Tôi đứng dưới đất bằng một chân và một cái gậy. Anh nói:

- Chúng ta thi nhé.

Khởi động chiếc xe lăn, anh vít ga. Chiếc xe xả khói và lao đi. Tôi ngỡ ngàng. Một vòng anh quay lại, nhìn tôi cười:

- Thế nào? Ông có đuổi được không?

- Làm sao mà đuổi được, ông ngồi trên xe đó.

Anh ta cười:

- Thì đúng rồi, không còn chân cũng có thể đua, ông hơn tôi một cái chân, chả lẽ ông thua tôi.

Tôi hiểu ra ẩn ý của người bạn tàn phế. Không có chân vẫn có thể đua được. Tàn nhưng không vô dụng. Tôi sờ lên ngực, cây bút vẫn còn, đã theo tôi mãi và thay không biết bao nhiêu ngòi mực. Tưởng không nhìn thấy nó nữa, ai ngờ Lệ đã mang về, nghiệp văn đã đeo vào tôi. Phải thi thử, Hội nhà văn đang phát động.

Lệ đưa con đi đâu đó, có người nói cô sống tạm tạm bên đứa con. Tôi thấy nhớ, leo lên đồi Đồi Bạ ở quê cô để tìm lại kỷ niệm ngày nào cho chúng tôi lên đó hát cho nhau nghe. Đàn chim én như lá được tung lên trời. Tôi biết rằng xuân đã ở bên mình.